

„A ti hitetek
 megpróbáltatása
 kitartást szerez”

JAKAB LEVELE

„A ti hitetek
megpróbáltatása
kitartást szerez”

JAKAB LEVELE

A tanulmányokat összeállította:
Bálint György, Bodolai Zoltán, Horváth Sándorné,
Juhász Ernő, Németh Péter

Tartalom

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon
a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

BIBLIAISKOLÁK KÖZÖSSÉGE KÖNYVKIADÓ
Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A
Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu
Felelős kiadó: Szigeti Gábor
Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs
ISBN 978-615-5260-27-8
ISSN 0865-3119

Előszó	7
I. tanulmány – október 4. <i>Kitartás a kísértésben</i> – Jakab levele 1,1–12	9
II. tanulmány – október 11. <i>A kívánság eredete és megfogánása</i> – Jakab 1,13–20	17
III. tanulmány – október 18. <i>„A szabadság tökéletes törvénye”</i> – Jakab 1,19–27	24
IV. tanulmány – október 25. <i>A személyválogatás és a hit</i> – Jakab 2,1–13	33
V. tanulmány – november 1. <i>Az élő, megtartó hit</i> – Jakab 2,14–26	42
VI. tanulmány – november 8. <i>A nyelv megszelídítése</i> – Jakab 3,1–12	51
VII. tanulmány – november 15. <i>A bölcs életvezetés forrása</i> – Jakab 3,13–18	62
VIII. tanulmány – november 22. <i>Az emberi természet jellemzői, és a győzelem útja</i> – Jakab 4,1–10	71

IX. tanulmány – november 29.	
<i>Egy a törvényhozó és a bíró</i> – Jakab 4,11–17	81
X. tanulmány – december 6.	
<i>Sírás és jajgatás</i> – Jakab 5,1–6	89
XI. tanulmány – december 13.	
<i>Legyetek béketűrők!</i> – Jakab 5,7–11	97
XII. tanulmány – december 20.	
<i>Keresztény beszéd és imádság</i> – Jakab 5,12–16	104
XIII. tanulmány – december 27.	
<i>Az imádság jelentősége, és a bűnösökhöz való helyes viszonyulás</i> – Jakab 5,17–20	114
Igék minden napra	
<i>Október</i>	124
<i>November</i>	125
<i>December</i>	126

Előszó

„Teljes örömmel tartásotok, atyámfiak, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitartást szerez. A kitartásban pedig tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogyatkozás nélkül. Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány.” (Jakab levele 1,2–6)

Jakab levele a keresztény élet szempontjából a leggyakorlatiasabb bibliai írások közé tartozik. Nem elsősorban tanításokat fejt ki, inkább arra irányítja figyelmünket, hogy a krisztusi tanítások valódi megértése, befogadása milyen gyümölcsöket terem a keresztények életében. Hogyan gondolkodjunk a haragról, az irigységről, a beszédéről, mások leszólásáról? Hogyan viszonyuljunk bajba jutott vagy tehetősebb társadalmi réteghez tartozó embertársainkhoz? Többek között ezeket a kérdéseket tárgyalja szemléletes képekkel illusztrálva Jakab apostol.

Bízunk benne, hogy a negyedévi tanulmányozás segít a megszentelődés tapasztalatában részesülni bennünket. Kívánjuk, hogy gyakorlati és közösségi életünk áldására legyen, elősegítve megtisztulásunkat, szeretetteljessé, együttérzővé és önzetlenné válásunkat.

Kitartás a kísértésben

JAKAB LEVELE 1,1–12

1 Kinek nevezi magát Jakab a levél elején? Mi volt ennek a jelentősége az apostoli és pásztori levelek bemutatkozásában? Kiket szólít meg a levél?

- „Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, az elszórtan levő tizenkét nemzetségnek, üdvözetemet.” (Jak 1,1; vö. Rm 1,1; Tit 1,1; 2Pt 1,1)

.....
.....
.....

Nincs elég adat Jakab levelén belül arra, hogy csupán ennek alapján egyértelműen azonosítani lehessen a szerzőt. A név nagyon gyakori volt a zsidó nép körében, hiszen a Jakab a héber Jáκόv görög megfelelője. Az ősi keresztény hagyomány azt támogatja, hogy a levél szerzője az Újszövetségben említett Jakabok közül Jakab, az Úr testvére.

Az ige azzal a kifejezéssel mondja Jakabot az Úr szolgájának, amellyel a bűn szolgaságáról, rabszolgaságáról is beszél. A valakihez, valamihez tartozás, az attól való függés mint hasonlóság jut kifejezésre a kétféle szolgaság között. Az azonban különbség, hogy míg a bűn szolgasága a választásunkat fi-

gyelmen kívül hagyó uralmat jelenti, Krisztus szolgálata a választásunk szerinti szabadságot. Ezekről ír Pál apostol a Római levél 6. fejezetében.

Az Újszövetség összes régi kéziratában az apostolok cselekedetei után következnek az egyetemes levelek, Jakabtól Júdásig, megelőzve Pál leveleit. Azért nevezték el így ezeket a leveleket, mert nem egyes gyülekezeteknek szólnak, hanem a gyülekezeteknek általában.

2 Hogyan tekintsünk a bennünket érő kísértésekre? Mivé válnak ezek Isten kezében? Milyen áldás származhat ebből?

- „Teljes örömmel tartásotok, atyámfiai, amikor különféle kísértésekbe estek, tudván, hogy a ti hitetek megpróbáltatása kitaratást szerez.” (Jak 1,2–3)

.....
.....

További kérdések: Milyen összefüggés van a kísértés és a próba között? Mit jelent az egyik, és mit a másik? Mi az eredetük és a céljuk? Örülni valaminek vagy azt örömmel tartani ugyanazt jelenti? Találunk-e példát arra az igében, hogy valaki örömmel tartotta a próbát, és hálát adott érte? Nekünk volt-e már ilyen tapasztalatunk?

Mennyire kívánatos számunkra az az élet, amelyben nem lesz már kísértő, nem lesz kísértés? Amikor nem hátráltat már a test visszahúzó, Istennel szemben hadat viselő ereje (Jel 22,3–4). Pál apostol ezt a vágyát is kifejezi a következő igében: „Mindenkori bízunk, és tudjuk, hogy e testben lakván távol vagyunk az Úrtól. (Mert hitben járunk, nem látásban.) Bizodalmonk pedig van, azért inkább szeretnénk kiköltözni e testből, és elköltözni az Úrhoz.” (2Kor 5,6–8) „Maguk a Lélek

zsengejének birtokosai, mi magunk is fohászokunk magunkban, várva a fiúságot, a mi testünk megváltását.” (Rm 8,23)

Kegyelmes a mi Istenünk, hogy a bennünket érő támadásokat is a hasznunkra tudja fordítani, a fejlődésünk érdekében. Még ezek mögött is megláthatjuk jóakarátát, velünk való törődését. Ilyen értelemben tarthatjuk örömmel azt, ami egyébként az ellenség támadásaként terhet és küzdelmet jelent. „Micsoda az ember, hogy ily nagyra becsülöd, és figyelmedet fordítod reá? Meglátogatod őt minden reggel, és minden szempillantásban próbálsz őt.” (Jób 7,17–18) „Uram, megvizsgáld engem, és ismerd. (...) Vizsgáld meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbáld meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? És vezérelj engem az örökkévalóság útján!” (Zsolt 139,1, 23–24)

„Krisztus volt az egyetlen büntelen, aki valaha e földön élt, jóllehet csaknem harminc évig lakott Názáret gonosz lakosai között. Ez a tény megszügyenyíti azokat, akik úgy gondolják, hogy a szeplőtlen élet megvalósítása környezetüktől, szerencséjüktől vagy jólétüktől függ. Éppen a kísértés, a szegénység, a viszontagságok nevelő hatására van szükség ahhoz, hogy a tisztaság és az állhatatosság kifejlődjék.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Jézus gyermekéje c. fejezet)

3 Milyen legyen a kitaratásunk, hogy győzni tudjunk a próbában? Hogyan jellemzi ezt a kitaratást az apostol?

- „A kitaratásban tökéletes cselekedet legyen, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogyatkozás nélkül.” (Jak 1,4)

.....
.....

További kérdések: Hogyan határozza meg hitbeli fejlődésünket a kísértéseknek való ellenállás? Milyen értelmet nyer az igei felhívásban az Isten szerinti épség és tökéletesség?

„Krisztusnak az elesett emberiség gyengeségében kellett szembesülnie Sátán kísértéseivel, aki még mindig azoknak a magasabb rendű erőknek a birtokában volt, melyekkel Isten az angyali családot felruházta. De Krisztus emberi mivolta összefonódott az istenivel, s ennek az erőnek a segítségével minden sátáni kísértésnek ellenállt, és lelkét tisztán megőrizte a bűntől. Az ehhez a győzelemhez szükséges erővel Ádámnak azokat a leányait és fiait is fel tudja ruházni, akik hit által elfogadják az Ő jellemének igaz vonásait.” (Szemelvények Ellen G. White írásából, I. köt., Sátán ellenszegülése a törvénynek c. fej.)

„Nemzedékről nemzedékre ezrek ismerték fel, hogy veszedelmük a kísértő hatalmából származik. Dávid elbukása – akit az Úr nagyon becsült – felébresztette bennük az önmaguk iránti bizalmatlanságot. Megéreztek, hogy egyedül Isten tarthatja meg őket hatalmával, hitük által. Ha tudatában vagyunk annak, hogy egyedül Istenben van az erőnk és biztonságunk, akkor nem merészelünk Sátán területére lépni.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Dávid bűne és bűnbánata c. fej.)

4 Mi lehet a kitartás első megnyilatkozása? Milyen szükségletünket szeretné Isten betölteni a hitpróba során?

- „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger

habjához, amelyet a szél hajt, és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól, a két-szívű, a minden útjában állhatatlan ember.” (Jak 1,5–8)

.....
.....
.....

További kérdések: Milyen értelemben van szükségünk bölcsességre a megpróbáltatásban? Milyen kérdések feszíthetnek ilyenkor?

„Ha nehéz helyzetbe jutunk, gyakran kételkedünk Isten Lelkének vezetésében. Jézust viszont Isten Lelke vezette a pusztába, hogy Sátán megkísértse. Ha Isten megengedi a próbákat, ezzel a javunkat szolgáló célja van. Jézus nem élt vissza Isten ígéreteivel, nem kereste önként a kísértést, és nem esett kétségbe, amikor szembesült a kísértéssel.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A győzelem c. fej.)

„Nem gondoltál még arra, hogy mindaz, ami veled történik, engem is érint? Ami téged bánt, az az én szemem fényét bántja (Zak 2,8). Mivel drága és értékes vagy számomra, rendkívüli módon ügyelek a neveltetésedre. Amikor kísértések vesznek körül, ellenségek támadnak rád, tudd meg: »Éntőlem lett e dolog.« Én a körülmények Istene vagyok. Nem véletlenül vagy azon a helyen, amelyen állsz, hanem azért, mert én választottam számodra azt a helyet. (...) Ma egy korsó szent olajat adok a kezédbe. Használd bátran és szabadon, gyermekem, hogy életed ösvényén a hitnek, bizalomnak és vigasztalásnak ezzel az olajával megkenhess minden szót, amely sért, minden körülményt, amely próbára teszi türelmedet, és gyengeséged minden megnyilvánulását. Gondolj arra: mindaz, ami

téged zavar és bánt, alkalom Isten számára, hogy a segítségedre legyen. A tövisek oly mértékben tűnnek el, amilyen mértékben felismersz engem minden dolgodban.” (Laura A. Barton Snow: „Éntőlem lett e dolog”)

5 Mit jelent dicsekedni a körülményeinkkel? Hogyan segít ez a szemlélet a kitartásban?

- „Dicsekedjék pedig az alacsony sorsú atyafi az ő nagyságával, a gazdag pedig az ő alacsonyságával: mert elmúlik, mint a fű virága. Mert felkél a nap hévségével, és megszáritja a füvet, és annak virága elhull, és ábrázatának kedvesége elvész: így hervad el a gazdag is az ő útjaiban.” (Jak 1,9–11)

.....
.....
.....

„De vajon mi az, ami Isten szemében felemelő az emberrel kapcsolatban? Talán a pénz felhalmozása? Nem! Isten azt mondja, hogy az arany és az ezüst az övé. Ha tékozzoljuk a ránk bízott vagyont, Isten hamarabb szétszórhatja azt, mint ahogy mi összegyűjtöttük. Lehetnek kiváló képességeink és adottságaink, de ezeket mind Istentől, Teremtőnkől kapjuk. Isten elveheti a gondolkodás ajándékát, és egy pillanat alatt hasonlóná teheti az embert Nabukodonozorhoz, aki az állatok szintjére süllyedt. Azért tesz ilyet Isten, mert az ember úgy tesz, mintha bölcsességét és hatalmát Alkotójától függetlenül szerezte volna. Az ember halandó, és az is marad, ha túl bölcsnek érzi magát ahhoz, hogy elfogadja Krisztust. Az emberi ér-

telem csodálatos dolgokat ért el, de ki adta az erőt mindehhez, ha nem Isten, a seregek Ura?” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., Az életadó Krisztus c. feje.)

„Akire a kegyelem irányul, az irgalom zsámolyánál esedező embernek térdet kell hajtania Isten előtt, amint naponta irgalmat nyer a Teremtőtől, mindenkor hálát kell táplálnia szívében. (...) Minden imájakor fel kell ismernie Isten szolgálatát, mindazt, amit érte tesz.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, II. köt., Helyes magatartás az imádságban c. feje.)

6 Mivel jutalmazza Isten a kísértésben kitartó embert? Mikor és milyen értelemben nyerhetjük el az élet koronáját?

- „Boldog ember az, aki a kísértésben kitart, mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az élet koronáját, amit az Úr ígért az őt szeretőknak.” (Jak 1,12)
- „Az én fülem hallásával hallottam felőled, most pedig szemimmal látlak téged.” (Jób 42,5)

.....
.....
.....

„Isten szenvedések által adja tudunkra jellemünk betegségeit, hogy kegyelme által legyőzhessük hibáinkat. Életünk eddig ismeretlen fejezetei nyílnak meg előttünk, majd eljő a próba: vajon elfogadjuk-e Isten dorgálását és tanácsát? Ha megpróbáltatunk, ne bosszankodjunk, ne panaszkodjunk. Ne lázadjunk, ne tépjük ki magunkat Krisztus kezéből. Alázzuk meg lelkünket Isten előtt. Az Úr útjai rejtve maradnak az előtt, aki úgy szeretné látni

A kívánság eredete és megfogánása

JAKAB LEVELE 1,13–20

a dolgokat, ahogy neki tetszenek. Emberi természetünk számára sötétnek, örömtelennek tűnnek ezek az utak. Valójában azonban a kegyelem útjai, végük az üdvösség. Illés nem tudta, mit cselekszik, amikor a pusztában kijelentette, hogy megelégette az életet, és azért imádkozott, hogy haljon meg. Az irgalmas Úr nem cselekedett Illés szavai szerint. Nagy munka várt még Illésre, s annak végeztével nem kellett csüggedten, magányosan elpusztulnia a pusztában. Nem a halál porába kellett alászállnia, hanem a magasságos trónhoz emelkedett fel dicsőségben, mennyei szekéren. (...)

Mindenki számára, aki el akarja érni Isten vezető kezét, az a legmélyebb csüggedés órája, amikor a legközelebb van az isteni segítség. Később hálásan tekint vissza útjának legsötétebb szakaszára. »Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből.« (2Pt 2,9) Ő minden kísértésből és próbából erősebb hittel, gazdagabb tapasztalatokkal fogja kihozni az embert.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd; Lázár jöjj ki c. fej.)

Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja. – A Biblia-táborok fenntartására és fejlesztésére szánt adomány.

1 Mely gondolatnak nem engedhet a megkísértett ember? Miért minősül ez tévelygésnek?

■ „Senki se mondja, amikor kísértetik: Istentől kísértetem. (...) Ne tévelyegjete, szeretett atyámfiai!” (Jak 1,13–16)

További kérdések: Miként juthat valaki arra a következtetésre, hogy Isten kísérti őt a gonoszsággal?

„Semmit sem tanít a Szentírás világosabban, mint azt, hogy Isten semmiképpen nem felelős a bűn létrejöttéért. Ő nem vont vissza önkényesen kegyelmét; nem volt hiba a kormányzatában, ami alkalmat adott volna a lázadásra. A bűn »betolakodó«, amelynek jelenlétét nem lehet megindokolni. (...)

Az ember lelkébe plántált krisztusi kegyelem támaszt ellenségeskedést Sátán ellen. E megtérítő kegyelem és

megújító erő nélkül az ember örökre Sátán foglya maradna, olyan szolgál, aki mindig készségesen teljesíti Sátán parancsát. A Krisztustól kapott erő teszi képessé az embert arra, hogy a zsarnokot és a bitortól elutasítsa. Azok, akik nem szeretik a bűnt, hanem gyűlölik, akik ellenzik és legyőzik azokat az indulatokat, amelyek fogva tartják őket, olyan erő birtokában vannak, amely kizárólag felülről származik.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A bűn eredete; „Ellenségeskedést szerzek” c. fej.)

2 Mivel magyarázza meg az apostol, hogy Istentől nem eredhet a kísértés?

- „Isten gonoszsággal nem kísérhető, ő maga pedig senkit sem kísért. (...) Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka.” (Jak 1,13–17)

„Isten a szeretet – ezt hirdeti minden virág és minden egyes fűszál! A madarak zengő éneküket hallatják, a virágok tökéletes szépségükben kellemes illatukkal töltik be a levegőt, az erdő fái üde zöld, dús lombzatukkal – mind-mind bizonyítékai Isten szeretetteljes atyai gondoskodásának, és vágyának, hogy gyermekeit boldoggá tegye.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az emberek iránt c. fej.)

„Sátán önzőnek, zsarnoknak mutatta be Istent, olyanak, aki mindent követel, de semmit sem ad, aki saját di-

csőítésére igényli teremtményei szolgálatát, de javukra semmilyen áldozatot nem hoz. Krisztus odaajándékozása azonban bepillantást enged az Atya szívébe. Bebizonyítja, hogy Isten gondolata irántunk »békességnek és nem háborúságnak gondolata« (Jer 29,11). Ez kinyilatkoztatja, hogy míg Isten gyűlölete a bűnnel szemben olyan erős, mint a halál, a bűnösök iránti szeretete viszont erősebb a halálnál is. Vállalta megváltásunkat, és semmit vissza nem tart, bármily drága legyen is az, ami művének megvalósításához szükséges. Nem rejtett el egyetlen igazságot sem, amelyet megváltásunk érdekében ismernünk kell. Nem mulasztott el megtenni egyetlen csodát sem, amely javunkat szolgálja; egyetlen isteni eszköz sem maradt felhasználatlanul. Kegyelmet kegyelemre, ajándékot ajándéokra halmoz. A menny egész tárháza nyitva áll azok számára, akik engedik, hogy megmentse őket. Az Atya összegyűjtötte a világmindenség valamennyi kincsét, feltárta végtelen hatalmának forrásait, és mikor mindezeket Krisztus kezébe helyezte, így szólt: mindez az emberé. Használd fel ezeket az ajándékokat, és győzd meg általuk az embert arról, hogy mennyen és földön nincs nagyobb szeretet, mint az enyém, és akkor találja meg legteljesebb boldogságát, ha szeret engem.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A bemutatás c. fej.)

3 Milyen úton támad bennünket a kísértés? Miért ír Jakab a kívánságról úgy, mint a mi tulajdonunkról?

- „Hanem mindenki kísértetik, amikor vonja és édesgeti a tulajdon kívánsága.” (Jak 1,14)

„Lehetetlen, hogy saját erőnkől kimenekülhessünk a bűn örvényéből, amelybe beleestünk. Szívünk hajlamai gonoszak, és mi ezen változtatni nem tudunk. »Ki adhat tisztát a tisztátalanból? Senki.« (Jób 14,4) »Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.« (Rm 8,7) Nevelésnek és képzésnek, az akaratfejlesztésnek és igyekezetnek megvan a maga kellő hatásköre, de e tekintetben teljesen tehetetlen. Külsőleg kifogástalan magaviseletet előidézhetnek ugyan, de a szívet átalakítani és a cselekvés titkos rugóit megtisztítani nem tudják. Előbb egy felsőbb hatalomnak kell a szívben működnie; felülről jövő új életre van szükség, mielőtt a bűnös ember a szentség állapotába juthat. Ez a hatalom: Krisztus.» (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. fej.)

4 Hová vezet a kísértés, ha nem találkozik kitartó ellenállással? Mikor lesz a kísértésből bűn?

- „Azután a kívánság megfogván, bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutván, halált nemz.” (Jak 1,15)
-
-
-
-

„Jézus kortársai azt várták, hogy Ő komolyan megferítse a rómaiakat. Mennyire csodálkoztak, amikor ezzel

ellentétben a saját szívük gonosz indulatait leplezte le. Jézus kijelentette: amíg a szív bűnös indulatokat és gondolatokat ápol – ha mégoly titkos is –, addig ott a bűn az úr, s a lélek még az ellenségeskedés keserűségeinek és a gonoszság kötelékének fogja.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, A törvény szelleme c. fej.)

„»Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?« (1Móz 3,1) Éva meglepődött és megijedt, amikor saját gondolatai visszhangját hallotta. De a kígyó tovább beszélt. Dallamos hangon, ravaszul dicsérte Éva páratlan szépségét, és szavai nem voltak bántóak. Éva ahelyett, hogy elmenekült volna onnan, ott ácsorgott, csodálkozva azon, hogy a kígyó beszél.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A megkísértés és az elbukás c. fej.)

5 Minek köszönhető, ha a kísértés ellenkezésre talál bennünk?

- „Az ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsenyéje legyünk.” (Jak 1,18)
-
-
-
-

„Az igazság megértése és értékelése inkább a szíven, mint az észen múlik. Az igazságot lélekben kell elfogadni, ehhez az akarat beleegyezése szükséges. Ha az igazságot csak az értelemnek kellene alávetni, akkor a büszkeség nem lenne akadály az elfogadása útjában. Az igazságot azonban a kegyelem szívbeli munkálkodása által kell elfogadni, ez

pedig attól függ, lemondunk-e minden bűnről, amelyet Isten Lelke felfed. Bármily nagy lehet az ember lehetősége az igazság ismeretének elnyerésére, mégsem válik hasznára, ha a szív nem nyílik meg annak befogadására, s tudatosan le nem mond minden szokásról és eljárásról, amely ellenkezik az igazság elveivel. Akik ily módon alávetik magukat Istennek, s őszintén vágnak ismerni és cselekedni akaratát, azoknak Isten erejeként tárul fel az igazság, üdvösségükre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Cselvetések között c. fejezet.)

„Isten bőségesen árasztotta ránk kegyelmét, hogy tiszták maradjunk a bűnöktől. Az egész menny rendelkezésünkre áll határtalan forrásaival. Merítenünk kell a megváltás kútjából! A törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására, mindazok számára, akik hisznek (Rm 10,4; 3,22; Jn 1,12). Önmagunkban bűnösök vagyunk, de Krisztusban igazak. Miután Isten nekünk tulajdonítja Krisztus igazságát, igaznak jelent ki bennünket, és úgy bánik velünk, mint igazakkal. Szeretett gyermekeiként tekint ránk. Krisztus munkálkodik a bűn hatalma ellen, és ahol a bűn növekszik, a kegyelem megsokasul.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., Hit általi megigazulás c. fejezet.)

6 Milyen kísértéssel kell gyakran szembenéznünk? Mit jelent a gyakorlatban Jakab következő tanácsa?:

- „Szeretett atyámfiaink, legyen minden ember gyors a halálra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja.” (Jak 1,19–20)

„Ha igyekeznénk leküzdeni a bűnös gondolatokat és érzéseket, s azokat nem juttatnánk kifejezésre szavakban vagy tettekben, akkor Sátán vereséget szenvedne, mivel megtévesztő kísértései nem volnának hatással ránk. De milyen gyakran megtörténik, hogy hitvalló keresztények önuralom híján ajtót nyitnak a lelkek ellensége előtt! Olyan megoszlások és keserű széthúzások lettek általánossá a gyülekezetben, amelyek bármely világi társulásnak is szégyenére volnának. Mindez azért van, mert a hívők nem törekednek eléggé arra, hogy féken tartsák rossz érzéseiket és megálljt parancsoljanak azoknak a szavaknak, amelyeket Sátán a saját előnyére használhat fel.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I. köt., Megújulásra való felhívás c. fejezet.)

„A keresztény nemességének legfőbb bizonyítéka az önuralom. Ha valaki az őt ért gyalázat, kegyetlenség miatt nem tudja megőrizni nyugalmát, bízó lelkületét, az megfosztja Istent attól a jogától, hogy kinyilatkoztassa általa jellemének tökéletességét. A szívbeli alázatosság az az erő, amely győzelemre segíti Krisztus követőit, és ez a jele a mennyei fenntartott kapcsolatnak is. (...)

Életünk által kell az Ő jellemét kinyilvánítanunk az emberek előtt. Krisztus láthatóvá kíván lenni minden követője életében. Isten minden gyermekéről eleve azt rendelte el, hogy »az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek« (Rm 8,29). Mindenki Krisztus hosszútűró szeretetének, szentségének, alázatosságának, irgalmának és igazságosságának kell megmutatkoznia, feltárulnia a világ számára.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, A hegyi beszéd; „Menjetek el és tanítsatok minden népeket” c. fejezet.)

Az e heti adomány az ifjúsági osztályt támogatja.

„A szabadság tökéletes törvénye”

JAKAB LEVELE 1,19–27

1 A keresztényi lelkület, magatartás mely területére hívja fel figyelmünket az Ige? Hogyan valósulhat meg a szelídség, és hogyan segíti a hívő ember életét?

- „Legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra. Mert ember haragja Isten igazságát nem munkálja. Elvetvén azért minden undokságot és a gonoszság sokaságát, szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét, amely megtarthatja a lelketeket.” (Jak 1,19–21)
- „Megújultatok pedig a ti elmétek lelke szerint, és felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben. Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, ki-ki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk. Ám haragudjatok, de ne vétkeztek: a nap le ne menjen a ti haragotokon; se pedig az ördögnek ne adjatok helyet.” (Eféz 4,23–27)
- „A beszédetek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.” (Kol 4,6)

Mennyire óv bennünket az Ige a hirtelenkedő, meggondolatlan magatartástól! Péld 2,10–11 szerint: „Bölcsesség megy az elmédbe, és a tudomány a lelkedben gyönyörűséges lesz. Meggondolás őrködik feletted, értelem őríz téged.” Választ kapunk az Igéből ennek megvalósulásáról. Ha Isten beszéde gazdagon lakozik bennünk, ha gondolatainkat az Ő jelenléte hatja át és nem űzi el onnan a hiábavalóság, akkor Isten meg tud őrízni bennünket. De meg kell tanulnunk tudatosan vigyázni, hogy indulataink fel ne törjenek. Dávid így ír erről a tapasztalatról: „Ha tán gondoltam is, nem jött ki a számon.” (17. zsoltár, 3) Időben megragadni minden rossz gondolatot és Isten segítségét kérni – így a bölcs ember tud hallgatni a szükség idején. A harag, az indulat rossz tanácsadó. A beoltott Ige pedig Isten ígérete, hogy Ő meg tud őrízni minden rossztól. Így lesz a beszédünk áldás mások számára.

2 Miért kaptuk az Igét – a Bibliát és Krisztust? Milyen képpel szemlélteti a Biblia az Igéhez való helytelen viszonyulást? Könnyen elhisszük, hogy rólunk beszél?

- „Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megcsalván magatokat. Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázátát: mert megnézte magát és elment, s azonnal elfelejtette, milyen volt.” (Jak 1,22–24)
- „Akkor mondta nékik Jézus: Mindnyájan ezen az éjszakán megbotránkoztok énbennem. Mert meg van írva: Megvevém a pásztort, és elszélednek a nyáj juhái. De feltámadásom után előttetek megyek majd Galileába. Péter pedig felelvén, mondta néki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is tebenned, én soha meg nem botránkozom. Mondta néki Jézus: Bizony mondom néked, ezen az éjszakán, mielőtt

megszólal a kakas, háromszor megtagadsz engem. Mondta néki Péter: Ha meg kell is veled hálnom, meg nem tagadlak téged. Hasonlóképpen szóltak a többi tanítványok is.” (Mt 26,31–35)

- „Megtalálom azért magamban, aki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem.” (Rm 7,21)
-
-
-

Sajnos, ha a gyengeségeinkről, jellemhibáinkról van szó, szeretünk felejteni. Isten ezért újabb és újabb próbákat kell hogy megengedjen az életünkben. Ha visszautasítjuk a „kis keserű poharat”, Isten kénytelen az Ő megmentő szeretete által nagyobb próbát adni nekünk. Legyünk bölcssek önmagunkért és Istenünkért! Szeressük Őt annyira, hogy a bűnt meggyűlöljük és elhagyjuk.

„Amikor Péter azt mondta, hogy követné Urát még a börtönbe és a halálba is, akkor ezt komolyan gondolta. De nem ismerte eléggé önmagát. Szívében rejtett bűnök is voltak, amelyeket a körülmények felélesztettek. Ezek a bűnök örök kárhozatba vitték volna, ha Krisztus nem ébreszti veszedelme tudatára. (...) Sok gyengeség, le nem győzött bűn, lelki nemtörődömség, meg nem szentelt vérmérséklet, az erős kísértésekkel szembeni gondatlanság lett nyilvánvalóvá az életében. Krisztus ünnepélyes figyelmeztetése arra szólította fel Pétert, hogy vizsgálja meg a szívét. Péternek kevésbé kellett bíznia önmagában, és mélyebben kellett hinnie Krisztusban. Ha alázatosan elfogadta volna Krisztus figyelmeztetését, akkor a nyáj Pásztorához folyamodhatott volna, hogy tartsa meg őt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 580. o.)

3 Mi a tükör? Hogyan tud szabadságot adni?

- „Aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad mellette, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, boldog lesz a cselekedetében.” (Jak 1,25)
 - „Én, az Úr, vagyok a te Istened...” (2Móz 20,2)
-
-
-

A bűn megkötöz. A törvény felszabadít? A törvény célja az ember szabadsága. De hogyan valósulhat ez meg? A törvény csak akkor éri el célját, ha az én szabadító Istenem ülteti a szívembe. Ha elválasztom a törvényt a törvény Adójától, menthetlen állapotba kerülök. Az Ige azt mondja: „Aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad mellette.” Ha csak a törvényt és önmagát látja, szabad lesz? Soha ne válaszszuk el a Törvényadót a törvénytől! A betű megöl, ezt teszi Krisztus nélkül a törvény. De ha a Teremtő és Szabadító Isten kezében látjuk meg önmagunkat, ha Jézus kezében látjuk meg a törvényt, akinek átszegezték értünk a kezét, akkor feléled bennünk a remény, hogy Jézus azért halt meg, hogy mi új teremtéssé váljunk Ő általa.

Régen a tükörnek igényes, szépen faragott kerete volt. Ilyen tükörré gondoljunk. Jézus a szépen faragott keret, Ő az Életadó és a Megváltó, Ő számunkra az Ígéret, hogy ha megmaradunk mellette – hiszen Ő a tükör is, mivel életében tökéletesen betöltötte a törvényt –, akkor lelkünkben mély meggyőződés fakad, hogy meg tud szabadítani és meg tud erősíteni. Így összhangban élhetek Isten segítségével a törvénnyel, így lesz Ő a szabadság tökéletes törvénye számunkra. „Mert az

Ő alkotása vagyunk, teremtve általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azokban járjunk.” (Eféz 2,10) Boldogság lesz összhangban lenni Istennel és az Ő akaratával. Megóv bennünket attól, hogy mások hibáit megőrizzük a szívünkben, a magunkét pedig elfelejtjük.

4 Mennyi veszély rejtőzik a beszédben? Mi történik, ha nem zabolázzuk meg a nyelvünket? Becsaphatjuk önmagunkat?

- „Ha valaki istentisztlőnek látszik köztetek, de nem zabolázza meg a nyelvét, sőt megcsalja a maga szívét, annak az istentisztelete hiábavaló.” (Jak 1,26)
- „Vette azért Mózes azt a vesszőt az Úr színe elől, amint parancsolta néki. És összegyűjtötte Mózes és Áron a gyülekezetet a kőszikla elé, és mondta nekik: Halljátok meg most, ti lázadók! Avagy e kősziklából fakasszunk-e néktek vizet? És felemelte Mózes a kezét, és megütötte a kősziklát a vesszejével két ízben; és sok víz ömlött ki, s ivott a gyülekezet és az állataik. Mondta az Úr Mózesnek és Aronnak: Mivelhog nem hittetek nékem, hogy megdicsőíttetek volna engem Izráel fiainak szemei előtt: azért nem vizitek be e közösséget a földre, amelyet adtam nékik.” (4Móz 20,9–12)

„Mózes ingerülten szólt a néphez. Szavai az emberi szenvedélyt fejezték ki inkább, mint az Isten meggyalázá-

sa miatt érzett szent felháborodást. »Halljátok meg most, ti lázadók!« – mondta. Ez a vád igaz volt, de az igazságot sem kell szenvedéllyel és türelmetlenül kimondani. Amikor Isten azt parancsolta Mózesnek, szembesítse Izráelt a lázadásukkal, akkor szavai fájdalmat okoztak önmagának, és nehéz volt azokat elhordozni a lázadóknak. De Isten erőt adott neki az üzenet átadására. Amikor azonban magára vállalta azt, hogy ő emel vádat ellenük, ezzel megszorította Isten Lelkét, és ártott a népnek. Türelmének és önuralmának hiánya nyilvánvalóvá lett. Így a népnek okot és alkalmat adott annak megkérdőjelezésére, hogy vajon a múltban megtett útjukon Isten irányítása, vezetése alatt álltak-e, vagy sem? Sőt saját bűneikre is mentséget találtak. Mózes éppen úgy megsértette Istent, mint ők.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 449. o.)

Mondjunk még példát a Bibliából vagy saját életünkből, amikor baj származott a helytelen beszédünkből!

5 Az igaz istentisztelet mely jellemzőjére hívja fel a figyelmet Jakab apostol? Mit ígért Jézus? Beteljesítjük?

- „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban.” (Jak 1,27)
- „Mosódjatok, tisztuljatok meg, távoztassátok el szemeim elől cselekedeteitek gonoszságát, szünjete meg gonoszt cselekedni, tanuljatok jót tenni, törekedjete igazságra, vezessétek jóra az erőszakoskodót, pártoljátok az árvák és özvegyek ügyét. No jertek, törvénykezzünk, azt mondja az Úr! Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vérszínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú.” (Ésa 1,16–18)

- „Jézus pedig felelvén, mondta: Bizony mondom néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, nőtestvéreit, atyját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy szántóföldjeit énértem és az evangéliumért, aki százannyit ne kapna most, ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövő világon pedig örök életet.” (Mk 10,29–30)
-
-
-

„Lázár otthonában Jézus gyakran talált nyugalmat. A Megváltónak nem volt saját otthona, barátainak, tanítványainak vendégszeretetétől függött, s gyakran, ha elfáradt és társaságra vágyott, boldoggá tette, hogy ebbe a békés otthonba menekülhetett, távol a dühös farizeusok gyanakvásától és féltékenységtől. Itt őszinte, tiszta, szent barátságot alakíthatott ki. Egyszerűen, tökéletesen szabadon beszélhetett, mert tudta, hogy szavait megértik és meg is őrzik. Megváltónk értékelte a csendes ottont és az érdeklődő hallgatókat. Vágyott az emberi gyengédségre, udvariasságra, nemes érzelmekre.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 441. o.)

Az együtt érző szeretetet elsőként említi a Biblia az Ó- és az Újszövetségben is. Azokról szól, akiknek az életében súlyos változás következett be. Ide nem csak az árvák és özvegyek tartoznak, de a betegek, a fogságban lévők, az üldözöttek és szegények is. Miért nehéz az árvának és özvegynek? Eddig volt, aki gondoskodott róluk, a terheket közösen hordozták, volt kivel megbeszélni a problémákat, megosztani az

örömeiket. A megváltozott élethelyzetben meg kell tanulniuk, hogy sokkal több feladat hárul rájuk. Olyan is, amellyel nem tudnak megbirkózni. Meg kell tanulniuk alázatosan segítséget kérni, és a felajánlott segítséget elfogadni. Mind lelki, mind fizikai szükségleteikben támogassuk a rászorulókat!

Mondjunk példákat, hogy kik által teljesedett be ez a felhívás Jézus életében, és Ő hogyan és mikor gyakorolta ezt!

6 Melyik a második önvizsgálati kérdés, amelyre ügyelnie kell a hívőnek? Hogyan valósulhat ez meg?

- „...szeplő nélkül megtartani magát e világtól.” (Jak 1,27)
 - „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szemek kívánsága, az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. A világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” (1Jn 2,15–17)
 - „Ez pedig a kárhoztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak voltak. Mert minden, aki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.” (Jn 3,19–21)
-
-
-

Minden rossz a „kicsiségekkel”, az apró engedményekkel kezdődik. Sátán rést akar törni a szívünkben, életünkben, hogy azután egyre több káros dolgot tudjon becsempészni Isten gyermekei életébe. A szeplő ezt jelképezi. Ahogy a szeplő is nyáron, a sok napfény hatására jobban láthatóvá válik, úgy mi is csak akkor vesszük észre ezeket a csapdákat, ha közel húzódunk Megváltónkhoz, a világ Világosságához. Ebben a tükörben egyre jobban felismerjük a világ befolyását, a beszívárgott bűnös, lelkünket szennyező életgyakorlatot. Az Ige ezért figyelmeztet: „Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen: akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.” (1Pt 5,8–9)

Jézus szavai is ebben erősítenek meg bennünket: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok. Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura, hogy az éj melyik szakában jön el a tolvaj: vigyázna, és nem engedné, hogy házába törjön.” (Mt 24,42–43)

Gondoljuk át, soroljuk fel, mi minden lehet csapda, amelytől óvakodnunk kell!

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

A személyválogatás és a hit

JAKAB LEVELE 2,1–13

1 Kire irányul a hit? Lehet ilyen látással személyválogató a hívő ember?

- „**Atyámfiain, ne legyen személyválogatás a ti hitetekben, amely van a dicsőség Urában, a mi Jézus Krisztusunkban.**” (Jak 2,1)
- „**Nézzvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, és Isten királyi székének jobbára ült. Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjete, lelketekben elalélván.**” (Zsid 12,2–3)
- „**Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, aképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.**” (Jn 3,14–15)

„Krisztus szeretete nem korlátozódik az emberek valamely csoportjára. Krisztus az emberi nemzetség minden

egyek gyermekével azonosítja magát. (...) A szegényeket naponként megfosztják attól a tanítástól, amely által meg kellene ismerniük Isten gyengéd irgalmasságát. Isten ugyanis bőségesen gondoskodott arról, hogy megvigasztalódhassanak, hozzájutva mindahhoz, amire szükségük van az életük fenntartásához. De arra kényszerülnek, hogy állandóan érezzék szűk keretek között zajló életük kellemetlen szegénységét. Gyakran kísértésbe esnek, hogy iriggyé, féltékennyé váljanak, és tele legyenek gonosz feltételezésekkel. Akik még nem szenvedtek hiányt semmiben, nagyon gyakran megvetően bánnak a szegényekkel, éreztetve velük, hogy úgy tekintenek rájuk, mint nekik kiszolgáltatott, értéktelen emberekre. Krisztus azonban mindezt látja, és azt mondja: Én voltam az, aki éhes és szomjas voltam. Én voltam az, aki jövevény voltam. Én voltam az, aki beteg voltam. Én voltam az, aki börtönben voltam. Igen, én voltam.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 545. o.)

2 Miért ne ítéljük a látszat alapján? Van rá jogalapunk? Miért ilyen erős példát hoz az apostol? Hogyan tekint Isten arra, aki lenézi a szegényt, a hátrányos helyzetű embert?

- „Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs férfiú fényes ruhában, bemegy pedig egy szegény is szennyes ruhában, és rátekintetek arra, akin a fényes ruha van, és azt mondjátok neki: Te ülj ide szépen, és a szegénynek ezt mondjátok: te állj ott, vagy ülj ide az én zsámolyom mellé: nem mondatok-é ellent magatoknak, és nem letetek-é gonosz gondolkozású bírakká?” (Jak 2,2–4)
- „Ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8,9)

- „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak [azzal], hogy egymást szeressétek, mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte.” (Rm 13,8)

„A Megváltó odahívta tanítványait, rámutatott az özvegy szegénységére. Azután dicsérő szavai ütötték meg az asszony fülét: »Igazán mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy mindenkinél többet vetett.« (Lk 21,3) Örömkönnök gyűltek az özvegy szemébe, amikor látta, hogy tettét megértették és értékelték. Sokan azt tanácsolták volna neki, hogy tartsa meg magának a két fillért: ha a jóltartott papok kezére jut, úgyszólván értéktelenné lesz a perselybe rakott sok értékes adomány közt. Jézus azonban megértette az özvegy indítékát. Az asszony hitt abban, hogy a templomi szolgálat Isten rendelése, és ami tőle telt, azt igyekezett megtenni annak fenntartására. Megtette, amit tehetett, cselekedete örök időkre fennmaradt emlékezetére, öröme az örökkévalóságra. Az adománnyal szívét adta oda, annak értékét nem a pénz értéke határozta meg, hanem az Isten iránti szeretet és a műve iránti érdeklődés, ez volt tettének indítóoka. Jézus azt mondta a szegény özvegyről, hogy mindenkinél többet adott.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 518. o.)

Gonosz, nem megtisztított, nem megszentelt gondolkodású bírának nevezi Isten a másokat lenéző embert. Ki készítette ezt a szegényt, ki hozta be a gyülekezetbe? Nem a Szentlélek munkája áll vajon e mögött? A hívó feladata a szolgálatban a Szentlélekkel való együttműködés. Mennyire kell vigyáznunk,

hogy le ne rontsuk Isten munkáját a másik ember életében! Küzdelmeiben ne gyengítsük, hanem segítsük felemelkedni. A gyülekezet kórház is, ahova gyógyulni jönnek a szegények, betegek és rászorulóak.

3 A szegény és gazdag közötti különbségtétel miért ellentmondásos még? A gazdagok ellen szól az Ige? Lehet rászoruló a gazdag is? Mit bizonyít Jézus példája?

- „Halljátok meg, szeretett atyámfiak, avagy nem Isten választotta-e ki e világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben, és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik? Ti pedig meggyaláztátok a szegényt. Avagy nem a gazdagok hatalmaskodnak-é rajtatok, és nem ők hurcolnak-e titeket a törvény elé? Nem ők káromolják-é azt a szép nevet, amelyről neveztetek?” (Jak 2,5–7)
- „Mondta néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj, add el vagyonedat, oszd ki a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, és jer, kövess engem. Az ifjú pedig e beszédet hallván, elment megszorodva, mert sok jószága volt. Jézus pedig mondta a tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyek országába.” (Mt 19,21–23)

„Az ifjú szíve szeretetre lobbant a Megváltó iránt. A tanítványa szeretett volna lenni. (...) Jézus próbára akarta tenni a főember őszinteségét, hallani akarta, miért tekinti Őt jónak. Felismerte-e, hogy akivel beszél, Isten Fia?

Melyek szívének igazi érzelmei? (...) Ha be akarja fogadni Isten szeretetét, le kell mondania arról, hogy önmagát szeresse a legfőképpen. (...) Ha úgy határoz, hogy követi Krisztust, le kell mondania becsvágyó terveiről. Milyen komoly, aggóató vágyakozással, milyen lelki éhséggel figyelte a Megváltó a fiatalembert, remélve, hogy enged a Szentlélek hívásának! (...) Jobban szerette Isten ajándékait, mint magát az Adományozót. Krisztus felajánlotta, hogy felebarátja lesz az ifjúnak. »Kövess engem« – mondta. A Megváltó azonban nem ért annyit az ifjú számára, mint saját neve az emberek között, vagy a vagyona. Feladni a látható földi kincset a láthatatlan mennyeiért – túl nagy kockázatnak tűnt. Visszautasította az örök élet ajánlatát, és elment, hogy ezután örökké a világnak adja imádatát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 438. o.)

Ki van nehezebb helyzetben: a szegény vagy a gazdag? Ki válaszol könnyebben Jézus hívására? A szegény könnyebben megalázkodik és beismeri lelki szükségleteit, könnyebben elszakad földi javaitól. A tanítványok között sem sok gazdag volt.

4 Mi a királyi törvény? Mi a törvény összegzése? Milyen viszonyban vagyunk a törvénnyel, ha személyválogatók vagyunk? Milyen kifejezésekkel érzékelteti ezt az Ige?

- „Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: szeresd felebarátodat, mint tenmagadat, jól cselekedtek. De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek, elmarasztaltatva a törvény által mint annak megrontói. Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös. Mert aki ezt mondta: Ne paráználkodj, ezt is mondta: Ne ölj. És ha nem paráználkodsz, de ölsz, törvénszegővé lettél.” (Jak 2,8–11)

- „Senkinek semmivel ne tartoztatok, hanem csak [azzal], hogy egymást szeressétek, mert aki szereti a felebarátját, a törvényt betöltötte. (...) A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvény betöltése a szeretet. (...) Tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtelenekek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.” (Rm 13,8–10; 15,1)
-
-
-

A törvény Isten jellemének a kifejezése. Ő a királyok Királya, uraknak Ura, és mégsem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon nekünk, és az életét adja értünk. Egész élete a törvény betöltése volt. Mindig észrevette, kinek van szüksége segítségre. Irgalmas szíve megindult a szenvedés, betegség, nyomorúság, gyász láttára, és kész volt segíteni akkor is, ha fáradt, megterhelt volt. Jöhetett hozzá főember, vámszedő, anyák gyermekeikkel, a királyi törvény sohasem sérült. Példát mutatott az együttérzésre, a segítségnyújtásba nem fáradt bele.

„Ha Jézust nézzük, a fájdalmak férfiát, betegség ismerőjét, akit megvetnek, gúnyolnak, semmibe vesznek, miközben munkálkodik az elveszettek megmentéséért, űzik városról városra, míg küldetését bevégezi; ha nézzük Őt a Getsemánéban, amint nagy cseppekben hull róla a véres veríték, majd a kereszten, amint halált szenved – ha ezt szemléljük, az énünk többé nem követeli, hogy rá hallgassunk. Ha Jézusra nézünk, elszégyelljük magunkat hidegségünk, levertségünk, önzésünk miatt. Hajlandók vagyunk bármivé, semmivé válni, hogy szívből szolgálhas-

suk a Mestert. Örömmel visszük a keresztet Jézus nyomában, elviselünk próbát, szégyent, üldöztetést drága ügyéért. (...) Mindennel, ami előnyt jelent számunkra – legyen az műveltség, jó modor, nemes jellem, keresztény nevelés, vallási tapasztalat –, adósak vagyunk a hátrányosabb helyzetben élőknek, és amennyire csak erőnkből telik, szolgálnunk kell őket.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 372. o.)

5 Keressünk példát Jézus életéből a királyi törvény bemutatására! Írjuk ki a történetet! Vizsgáljuk meg a saját életünket is!

Igehely:

.....

.....

Történet:

.....

.....

.....

.....

6 Miért az irgalmasságot tekinti a legfontosabb keresztény erénynek az apostol? Hogyan nyerhető el az irgalmas lelkület? Szoktunk gondolni Jézus főpapi szolgálatára, az ítéletre?

- „Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni. Mert az ítélet irgalmatlan az

iránt, aki nem cselekszik irgalmasságot, és dicsekszik az irgalmasság az ítélet ellen.” (Jak 2,12–13)

- „**Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak: mert ők megvigasztaltatnak. Boldogok a szelídek: mert ők örökségül bírják a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjúhozak az igazságot: mert ők megelégtettek. Boldogok az irgalmasok: mert ők irgalmasságot nyernek. (...) Mert ha megbocsátjátok az embereknek a vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek a vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.**” (Mt 5,3–7; 6,14–15)

.....

.....

.....

Gondoljuk át Máté 5. fejezetében a boldogmondások sorrendjének jelentőségét!

Az új fordítású Bibliában így olvasunk az irgalmasságról: „Erősebb az irgalmasság a törvénynél, és felülírja azt.”

Az adós szolga példázatában (Mt 18,21–35) Jézus megrendítően tárja elénk az isteni irgalmasság és szájalom mélységét, bizalmat ébresztve bennünk önmaga iránt. Isten nem kárhóztat, nem elveszíteni akar bennünket. Figyelmeztet és esélyt ad az újrakezdésre. Magatartása figyelmeztető tanítás is, hogy ha így szeretett bennünket Isten, mi is szeressük az Ő teremtményeit, embertársainkat, és hasonlóan bánjunk velük. Felteszi a kérdést a 33. versben: „Nem kellett volna néked is könnyörülnöd a szolgatársadon, amiképpen én is könnyörültem rajtad?” A 35. vers pedig jelzi, hogy ez nem kényszer, nem felszínes cselekedet. Szívből, megértésből fakad a megbocsátás, az elengedés, együtt érezni a bűnössel gyengeségében, erőtlenségében,

ben, és segíteni rajta. „Ekképpen cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátjátok, ki-ki az ő atyjafiának, az ő vétkeiket.” Példabeszédek könyve szerint: „Amit leginkább kell embernek kívánni, az irgalmasság az.” (19,22) Kérjük Istent, hogy munkálja ki bennünk ezt a lelkiületet!

Olvassuk el még Ésaiás könyve 54. fejezetéből a 7–14. verseket!

Az e beti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

Az élő, megtartó hit

JAKAB LEVELE 2,14–26

1 Mi a hit bibliai értelme, szerepe a keresztény életében? Mi jellemzi a halott, haszon nélküli hitet? Melyik jézusi tanítás erősíti meg ezt?

- „Mi a haszna, atyámfiak, ha valaki azt mondja, hogy hite van, cselekedetei pedig nincsenek? Avagy megtarthatja-e őt a hit? Ha pedig az atyafiak, férfiak vagy nők, mezítelenek, és szűkölködnek mindennapi eledel nélkül, és azt mondja nekik valaki közületek: Menjete el békességgel, melegedjete meg és lakjatek jól, de nem adjatek meg nekik, amikre szüksége van a testnek, mi annak a haszna? Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt ő magában.” (Jak 2,14–17)
- „Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjete azokkal, mert ez a törvény és a próféták.” (Mt 7,12)
- „Akkor szól majd az ő bal keze felől állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely az ördögnek és az ő angyalainak készített. Mert éheztem, és nem adtatek ennem; szomjúhozzatek, és nem adtatek innom; jövevény voltam, és nem fogadtatek be engem; mezítelen voltam, és nem ruházzatek fel engem; beteg és fogoly voltam, és nem látogattatek meg engem.” (Mt 25,41–43)

„Amikor szűkmarkúan szétosztjuk a kolduskenyeret az éhező szegények között: amikor odaadjuk lehordott, elkoptatott, vékony ruhadarabjainkat a szegényeknek, hogy próbálják meg védelmezni testüket a csípős hidegtől, vajon eszünkbe jut-e, hogy a dicsőség Urának adtunk? Jézus azt mondja nekünk, életetek minden napján közel voltam hozzátok ezeknek a megnyomorítottaknak az alakjában, de ti nem kerestetek engem. Ti nem akartatek közösségbe kerülni velem. Ezért most én sem ismerlek titeket.

Sokan úgy érzik, nagy kiváltság lenne számukra, ha felkereshetnék Jézus földi életének a színhelyeit, ha ott járhatnának, ahol Jézus lépkedett, ha megtekinthetnék azt a tavat, amely mellett Jézus annyira szeretett tanítani, és azokat a dombokat, hegyeket és völgyeket, amelyeken olyan sokszor megpihentek szemei. Nem kell azonban elmennünk Názáretbe, Kapernaumba vagy Bethániába csak azért, hogy Jézus nyomdokaiban járassunk. Megtalálhatjuk Jézus lábnyomait minden betegágy mellett, a szegénység viskóiban, a nagyvárosok zsúfolt sikátoraiban, és minden helyen, ahol az emberek szíve vigasztalás után vágyakozik. Valahányszor úgy cselekszünk, ahogy Jézus cselekedett, amikor itt járt-kelt ezen a Földön, mindannyiszor az Ő nyomdokaiban járunk. (...)

Az Üdvözítő drága életét adta oda azért, hogy megalapítson egy egyházat, amely képes lesz arra, hogy törődjön a megszorodott és megkísértett emberekkel.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 545–546. o.)

remts, hitet, amely munkálkodik, megtisztítva a lelket az önzés iszapjától. (...) A hit munkálkodásából fakad a szeretet tevékenysége. A Biblia vallása szakadatlan fáradozást jelent. »Úgy fénylik a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jótetteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.« (...) Bár igaz, hogy szorgos tevékenységünk magában nem biztosítja az üdvösséget, másfelől az is igaz, hogy a Krisztussal egyesítő hit tevékenységre serkenti a lelket.» (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, Gal 5,6)

Tehát az Isten létezésébe vetett hit nem mentheti meg az embert, békességet sem tud adni. A küzdelem idején a cselekvő, bennünket megerősítő Istenbe vetett hit segít át a nehézségektől való félelmen. Döbbenetesen valósult meg ez Jézus életében.

4 Ábrahám életéből miért Izsák feláldozásának történetét emeli ki a Biblia? Mi a teljes hit jellemzője?

- „Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazítottatotté meg, felvivén Izsákot, az ő fiát az oltárra? Látod, hogy a hit együtt munkálkodott az ő cselekedeteivel, és a cselekedetekből lett teljessé a hit; és beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek, és tulajdonított néki igazságul, és Isten barátjának neveztetett. Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” (Jak 2,21–24)
- „...hogy igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.” (Rm 3,26)
- „Itt van a szentek békességes tűrése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét!” (Jel 14,12)

„Ábrahám próbatétele a legsúlyosabb volt, ami embert érhet. Ha elbukott volna a »vizsgán«, nem jegyezték volna fel, hogy ő a hívők atyja. (...) Amikor minden ajándékre mint az Úrera tekintünk, amelyet az Ő szolgálatában kell hasznosítanunk, elnyerjük a mennyei áldást. (...) Ábrahámnak a sötét és félelmetes próba alatt elviselt gyötrelme azért történt, hogy a bukott ember megváltásának terve mélységes mély benyomást tegyen rá.” (Ellen G. White: „A Te Igéd igazság”, 1Mózes 22,12)

„Isten az egész menny előtt bizonyítani akarta szolgálja hűségét. Be akarta mutatni, hogy nem fogadhat el kevesebbet, csak a tökéletes engedelmességet, és jobban fel akarta tárni előttük a megváltás tervét. Ábrahám hitének és Izsák engedelmességének próbájában mennyei lények voltak a szemtanúk. A próba sokkal keményebb volt, mint ami elé Isten Ádámot állította. Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte Ábrahám rendíthetetlen engedelmisségét. Az egész menny ujjongott Ábrahám hűsége láttán. Sátán vádja hamisnak bizonyult.” (Ellen G. White: *Patriárkák és próféták*, 153. o.)

5 Miért kellett megharcolnia Ábrahámnak ezt az emberfelettinek tűnő próbát? Miért fontos kérdés ez ma számunkra, Jézus eljövetele előtt?

- „Azután megmutatta nékem Jósuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, és a Sátánt, aki jobb keze felől állt, hogy vádolja őt. És mondta az Úr a Sátánnak: Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. ” (Zak 3,1–2)
- „De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! Ne örülj, én ellensé-

gem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék [is], az Úr az én világosságom! Az Úr haragját hordozom, mert vétkeztem ellene; mindaddig, amíg leperli peremet és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az ő igazságát. De meglátja ellenségem is, és szegyen borítja el, aki ezt mondja nékem: Hol az Úr, a te Istened? Meglátják őt az én szemeim, hogy ímé széttapostatik, mint az utcasár.” (Mik 7,7–10)

- „Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14,7)

.....
.....
.....

Korunkban – 1844 óta – mindez különösen érvényes. Isten fel akar menteni bennünket az ítéletben, de Sátán, miként Mózes, bennünket is magáénak követel bűneink alapján. Két érv hallgattathatja csak el az ellenséget. A kettőnek együtt kell lennie. Az első Krisztus értünk hozott áldozata, ami beteljesedett. A második, ami által Isten vállalhat bennünket az ítéletben, a megtérés utáni megváltozott, Isten szava iránti engedelmes élet. Isten csak így menthet meg bennünket, csak így válunk alkalmassá a mennyei angyalok és a szentek társaságára az örök életben. De Isten is a végső evangéliumhirdetésben, a világ utolsó figyelmeztetésében csak így támogathat bennünket. Isten Szentlelkének munkája így teljesebben ki életünkben. Jézus főpapi szolgálata ezt végzi értünk. Együttműködésre hív bennünket a saját megtisztulásunk és szolgálatunk betöltésében. Így dicsőül meg Isten, így szenteltetik meg az Ő neve az Őt követők által. Így lehetünk az elpecsétettek oltal-

ma alatt a hét csapás idején. 2Pt 3,14 felhívása szól hozzánk: „Annakokáért, szeretteim, ezeket várván, igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békeségben.” Elhisszük, hogy ez velünk, velem, az én életemben is beteljesülhet a Krisztussal való közösség által? Ez a hit a cselekvő, gyakorlati hit. Előttünk a „Vörös-tenger”, a „Jordán folyó”, induljunk el, s Isten hit által megsegít és megőriz bennünket, mint Ábrahámot, Ráhábot, Jézust és az Ő népét is.

6 Hogyan teljesebben ki a pogány Ráháb életében a megtartó hit? Mi volt a különbség Jerikó lakói és Ráháb hite között? Mi lett a jutalma?

- „Hasonlatosképpen pedig a tisztátalan Ráháb is, avagy nem cselekedetekből igazított-é meg, amikor a követeket házába fogadta és más úton bocsátotta ki? Mert amiképpen holt a test lélek nélkül, akképpen holt a hit is cselekedetek nélkül.” (Jak 2,25–26)
- „Mert hallottuk, hogy megszártotta az Úr a Veres-tenger vizét előttetek, amikor kijöttetek Égyiptomból, és hogy mit cselekedtetek az Emoreusok két királyával, akik túl voltak a Jordánon, Szíhonnal és Óggal, akiket megöltetek. És amint hallottuk, megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön! (...) Alábocsátotta azért őket kötélben az ablakon (mert az ő háza a kőkerítés falán volt, és ő a kőkerítésen lakott). (...) A férfiak pedig mondták néki: Ártatlanok leszünk ezen te esketésedtől, amellyel te megeskettél minket! Ha bejövünk mi erre a földre, kösd e veres fonalú zsinórt ahhoz az ablakhoz, amelyen alábocsátottál minket; atyádat, anyádat és atyádfiait pedig, és atyádnak egész háznépét gyűjtsd be magadhoz a házba. (...) Mondta pedig amaz: amint szóltá-

tok, úgy legyen! Ekkor elbocsátotta őket, és elmentek; a veres zsinórt pedig rákötötte az ablakra. A parázna Ráháb pedig, és az ő atyjának háznépét és mindenét, amije volt, élni hagyta Józsué, és ott lakik az Izráel között mind e mai napig, mert elrejtette a követeket, akiket küldött Józsué, hogy kikémléjék Jerikhót.” (Józs 2,10–21; 6,25)

- „Sálmón nemzette Boázt Ráhábtól; Boáz nemzette Obedet Ruthtól; Obed nemzette Isait...” (Mt 1,5)

Ráháb és Jerikó lakói hallották, mit tett Isten az Ő népéért. Jerikó lakói itt a hitben megálltak. Ráháb azonban befogadta a kémeket, beszélt velük, látta hívő magatartásukat, engedett a Szentlélek vezetésének, és elrejtette őket az üldözőik elől. Megszöktette a kémeket, és befogadta a tanácsukat. Jerikó ostromakor cselekedetével bizonyította, hogy mindent aszerint tett, ahogyan Izráel fiai tanácsolták. Így nemcsak ő menekült meg, hanem azok is, akiket házába gyűjtött. Hite a tetteivel vált teljessé, és így Jézus őseinek egyike lehetett.

Az e beti adomány a gyermekosztályt támogatja.

– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.

A nyelv megszelídítése

JAKAB LEVELE 3,1–12

„Isten ajándékai közül egyikkel sem lehet nagyobb áldást árasztani, mint a beszédünkkel. A beszéd a bizonyítás és meggyőzés eszköze. (...) A szívélyes, barátságos szavak úgy üdítik fel a lelket, mint a földet a harmat és a csendes eső. (...) Minden durva példálózás és gonosz célozgatás: rothadt beszéd. Ha sürgősen nem vesszük fel a harcot ellene, súlyos bűnbe sodor.”
(Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 230. o.)

1 Milyen súlyos kijelentéssel mutat rá az Ige beszédünk erkölcsi minőségének messze ható következményeire?

- „**Atyámfiain, ne legyetek sokan tanítók, tudván azt, hogy súlyosabb ítéletünk lesz. Mert mindnyájan sokféleképpen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét is megzabolázni.**” (Jak 3,1–2)
- „**A jó ember a szíve jó kincseiből hozza elő a jókat, és a gonosz ember a szíve gonosz kincseiből hozza elő a gonoszokat. De mondom néktek: Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédeidből ismertetsz igaznak, és a te beszédeidből ismertetsz hamisnak.**” (Mt 12,35–37)
- „**Élet és halál van a nyelv hatalmában, amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi.**” (Péld 18,21)

.....
.....
.....
.....

figyelik, és számba veszik a kárt, amelyet a meggondolatlan kifejezések okoznak. Utólagosan – akár hívőkkel, akár nem hívőkkel volt kapcsolatunk – nem lehet közböcsíteni a megfontolatlan, balga szavak kedvezőtlen hatását.

Szavaink tanúskodnak arról, milyen eledellel táplálkozik a lelkünk.” (Ellen G. White, *Youth Instructor*, 1895. június 27.)

A beszéd a gondolataink kifejezésének eszköze. Ezzel az ajándékkal lehet jól vagy rosszul élni. Amilyen áldás lehet, olyan átok is beszédünk. Jakab apostol ezért is irányítja rá figyelmünket szemléletesen, jelentőségteljesen.

Az apostol világossá teszi, megerősíti, hogy miért van beszédünknek ekkora jelentősége: „Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember.” Azért van ez így, mert beszédünk tükrözi vissza belső emberünk, szívünk állapotát. Sokan nem tulajdonítanak a beszédnek, meggondolatlan szavaiknak különös jelentőséget. Nagyon nehéz úgy élni, hogy beszédünkben ne vétkezzünk, talán a legnehezebb, de Isten segítségével mégis lehetséges.

„Egyedül a végtelen Isten tudja felmérni azt a kárt, amit a meggondolatlan szavak okoznak. Ezek a szavak csak úgy leperognak ajkunkról, és talán nem is akarunk velük megsebezni senkit, mégis tanúskodnak a gondolatainkról, és elvégzik munkájukat a gonosz oldalán.

Mennyi boldogtalanság származott a gondolkodás nélkül kimondott barátságtalan szavakból például családi körben! Hányszor keserítik valakinek a lelkét kemény szavak, amelyek talán évekkal korábban hangoztak el, de sohasem vesztették el fullánkjukat. Mint hitvalló keresztényeknek meg kellene fontolnunk, milyen befolyást gyakorolnak a szavaink azokra, akikkel kapcsolatba lépünk, akár hívők, akár nem hívők. Szavainkat

2 Milyen hasonlat szemlélteti a helyes, Istentől ihletett beszéd hatalmát? Mit érthetünk meg a bölcs megnyilatkozások jellemépítő munkájáról?

- „Ímé a lovak szájába zabolát vetünk, hogy engedelmessékedjenek nekünk, és az ő egész testüket igazgatjuk. Ímé a hajók is, noha mily nagyok, és erős szelektől hajtatnak, mindazáltal igen kis kormánytól oda fordíttatnak, ahová a kormányos szándéka akarja. Ezenképpen a nyelv is kicsiny tag és nagy dolgokkal hányja magát. Ímé csekély tűz mily nagy erdőt felgyújt!” (Jak 3,3–5)
- „Mert a te beszédeidből ismertetsz igaznak, és a te beszédeidből ismertetsz hamisnak.” (Mt 12,37)
- „A nyelv szelídsége életnek fája, az abban való hamisság pedig a lélek gyötrelme.” (Péld 15,4)
- „Ne felelj meg a bolondnak az ő bolondsága szerint, hogy ne légy te is őhöz hasonló!” (Péld 26,4)

.....
.....
.....

Milyen szemléletes hasonlat! Bár a ló szájába helyezett zabla kicsi a ló méretéhez képest, valamint egy kormánymű mé-

rete is kicsi a hajótesthez képest, mégis meghatározó szerepe van. A belső emberünkben feszülő indulatok, érzések legfőképpen beszédünkben jönnek felszínre. A megújult életű hívő ember esetében, aki Istennel közösségben éli az életét, rendkívüli jelentősége van annak, hogy milyen a beszéde. Az alázatosság, szelídség, irgalmasság, igazságosság tükröződik vissza kommunikációinkban.

Amint már említettük, a kommunikáció, a beszélőképeség Istentől kapott ajándék. Ha elveszítjük, akkor érezzük a hiányát, úgy érezzük, nem is vagyunk teljes értékű emberek. De amilyen érték, Isteni ajándék, olyan átok is tud lenni. Az emberi szónak ereje és hatalma van, amivel lelkesíteni is lehet, de elcsüggeszteni is, lehet gyógyítani vagy éppen megsebezni. Apró meggondolatlan szavak emberi kapcsolatokat, barátságokat égetnek fel.

Ezért különös figyelmet érdemel a Tízparancsolat kilencedik parancsolata: „Ne tégy az te felebarátod ellen hamis tanúbizonyosságot!” (2Móz 20,16) Ezzel a parancsolattal a nyelvünk által elkövethető bűnöktől akar óvni Isten bennünket és embertársainkat is. Teremtőnk arra figyelmeztet ezáltal, hogy nemcsak úgy árthatunk egymásnak, ha meglopunk és megölünk valakit, hanem úgy is, ha megszóljuk, ha ellene beszélünk, ha rossz hírt terjesztünk róla.

Isten arra akar megtanítani bennünket, hogy szavainkat felelősséggel ejtsük ki.

„A mindenféle hamis beszédet, minden kísérletünket vagy szándékunkat arra, hogy megcsaljuk felebarátunkat, magában foglalja ez a parancsolat. Minden csalási szándékunk hamisságot jelent. Szemünk pillantásával, kezünk mozdulatával, arcunk kifejezésével éppen úgy követhetünk el hamisságot, vagy mondhatunk ki egy hazugságot olyan hatásosan, mint szavainkkal.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 322. o.)

3 Milyen helyrehozhatatlan következményeket okoz, ha valaki visszaél az Istentől kapott beszéd adományával?

- „A nyelv is tűz, a gonoszság összessége. Úgy van a nyelv a mi tagjaink között, hogy megszeplősíti az egész testet, és lángba borítja életünk folyását, maga is lángba borítván a gyehennától. Mert minden természet, vadállatoké, madaraké, csúszómászóké és vízieké megszelídíthető és meg is szelídített az emberi természet által: de a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg, fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel teljes.” (Jak 3,6–8)
- Vö. Mt 15,11. 18–19; 12,36–37

Életünk és halálunk kérdését is eldönthetjük azzal, ahogy uraljuk vagy szabadjára engedjük a szavainkat és benne a szívünk indulatait. Értsük meg: a beszédünkkel az élet forrásához és kapujához vezethetünk embereket, vagy éppen ellenkezőleg, olyan módon nyilatkozhatunk meg, amely által lelki halálát okozzuk másoknak. A beszédünk tehát egyesek felé a „*halál illata halálra, amazoknak pedig élet illata életre*” (2Kor 2,16). Nem hozható helyre a meggondolatlan, balga szavak által okozott lelki kár. A seb begyógyul, de a nyoma ott marad. Az sem mindegy, hogyan tanácsolunk.

„Sokan keményen, szigorúan tanácsolnak. A sebzett lélek gyógyítására alkalmatlan szavakat használnak. Meggondolatlan kifejezésekkel felbosszantják a tévelygőt, és sok esetben ellenállást váltanak ki belőle. Azoknak, akik az igazság alapelveit hirdetik, át kell itatódniuk a szeretet

mennyei olajával. Dorgálni minden körülmények között szeretettel kell, és akkor szavaink reformálnak, nem pedig ingerelnek. Szentlelke által Krisztus hatékonyá teszi szavainkat. Ez az Ő munkája. Egyetlen szót se ejtsünk ki meggondolatlanul! Semmilyen rosszhiszemű beszéd, könnyelmű megjegyzés, zsörtölődő panaszkodás vagy szentségtelen indítvány ne hagyja el Krisztus követőjének ajkát! Pál apostol a Szentlélek sugallatára ezt mondja: »Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származék.« (Eféz 4,29)

Rothadt beszéden nemcsak csúnya szavakat kell érteni, hanem minden olyan kifejezést, amely ellentétben áll a tiszta és szeplőtlen vallás szent elveivel. Minden durva példálózás és gonosz célozgatás: rothadt beszéd. Ha sürgősen nem vesszük fel a harcot ellene, súlyos bűnbe sodor.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 232. o.)

4 Milyen elvet sért meg a másokról fecsegő ember? Milyen erkölcsi minősítést kap a provokáló beszéd?

- „Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket: ugyanabból a szájból jön ki áldás és átok. Atyámfiak, nem kellene ezeknek így lenni!” (Jak 3,9–10)
- „A te ügyedet végezd el felebarátoddal, de másnak titkát meg ne jelentsd.” (Péld 25,9)
- „A rágalmozó megjelenti a titkot, de a hűséges lelkű elfedezi a dolgot.” (Péld 11,13)
- „Megjelenti a titkot, aki rágalmozó; tehát aki fecsegő szájú, azzal ne barátkozz.” (Péld 20,19)

.....
.....
.....

A pletykára éhes szájak azt lesik, mit lehet továbbadni, mással megbeszélni. Ezeket az embereket nemigen érdekli az áldozatuk erénye és jó tulajdonsága, ezért csak a hibái kibeszélése hozza izgalomba őket. Miközben jóleső érzéssel tárgyalnak meg eseteket, eszükbe sem jut, hogy ezzel belegázolnak annak az embernek a becsületébe, és bemocskolják a hírnevét.

A mások dolgainak kitergetése és megbeszélgetése lavinát indít el: a rágalmozásnak, a rossz hírbe keverésnek, a bemocskolásnak olyan folyamatát indítja be, amit senki sem tud többé megállítani. Ha egy fa tetejéről szélnek engednénk egy zsáknyi madártollat, azt többé senki sem tudná összeszedni, mert lehetetlenség nyomon követni minden egyes tollat. Ugyanígy nem lehet többé összegyűjteni azokat a felelőtlen és rosszindulatú szavakat, amelyeket pletykaképpen adtak tovább.

A provokáló beszédre adott válaszok erkölcsi minősítése az Igében:

- megértés nélküli véleménynyilvánítás: **Péld 18,13**,
- lecsendesítő/ingerlő beszéd: **Péld 15,1–2**,
- ne felelj a bolondnak az ő bolondsága szerint: **Péld 26,4–5**.

Rendkívül sok áldás származna abból, ha minél több ember határozná el, hogy Istenre figyelő, neki engedelmeskedő **szó-böjtöt** kezd el. Az emberi beszéd ugyanis hasonló törvényszerűségek alapján működik és fejt ki hatását, mint a gyógyszer. Isten arra szólít fel bennünket, hogy a szavainkban megnyilatkozó szándékaink soha ne embertársunk ellen irányuljanak és nyilatkozzanak meg, hanem minden esetben szeretetből fakadjanak.

5 Hogyan élhetünk még vissza az Istentől kapott talentumainkkal?

- „Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból csörgedezett-e édest és keserűt?” (Jak 3,11)

Általában nem szívesen soroljuk beszédünket a cselekedeteink közé, mert úgy gondoljuk, ezzel nem tettünk semmit. Pedig a beszédünkkel esetenként többet vétkezünk, mintha bármi mást tennénk. Isten arra figyelmeztet, hogy ne csak általánosságban ügyeljünk a beszédmódunkra, hanem még az egyes szavakat is az Úr Jézus nevében fogalmazzuk meg. Egyetlen szóval is meg lehet változtatni a mondanivalónk lényegét és a másokra gyakorolt hatását.

Gondoljuk végig, milyen hatása van

– a hazug fogadásnak: „*Tőr az embernek meggondolatlanul mondani: szent, és a fogadástétel után megfontolni.*” (Péld 20,25)

– az önző érdekből fakadó, megtévesztő beszédnek: „*Hitvány, hitvány, azt mondja a vevő, de amikor elmegy, akkor dicsekedik.*” (Péld 20,14)

– a hízogó beszédnek: „*Mint a meg nem tisztított ezüst, melylyel valami agyagedényt beborítottak, olyanok a gyullasztó ajkak a gonosz szív mellett.*” (Péld 26,23) „*Aki megfeddi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a sima nyelvű.*” (Péld 28,23)

„Sokan elárulják a szent bizalmat. A testvéri bizalom jegyében elbeszélte dolgokat ismétlik és elferdítik. Min-

den szót, minden cselekedetet, bármilyen ártatlan is volt eredetileg, átvizsgálják hideg, féltékeny kritikával. (...) Szívüket elzárják az irgalom, az ítélet és Isten szeretete elől, és azt a gúnyos, megvető lelkületet nyilvánítják ki, amelyet Sátán mutat az áldozatai iránt.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1884. június 3.)

„A lelkészek és az egyháztagok Istent sértik meg, ha megengedik valakinek, hogy testvéreik tévedéseit, hibáit elmondja nekik. Ne hallgassák el az ilyesmit, hanem kérdezzék meg: »Követte-e Megváltód utasításait? Elmentél a tévelygőhöz, és megmondtad neki négy szemközt, hogy mit vétett?« (...) Így utasítsd vissza, hogy gonosz-ságot kövess el felebarátod ellen!

Ha senki meg nem hallgatná őket, a gonosz nyelvek hamar elcsendesednének.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 616. o.)

6 Milyen gyümölcsöket terem az igaz, helyes beszéd?

- „*Atyámfiái, teremhet-e a fügefa olajmagvakat, vagy a szőlőtő füget? Azonképpen egy forrás sem adhat sós és édes vizet.*” (Jak 3,12)
- „*A beszédek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, mi módon kell néktek kinek-kinek megfelelnetek.*” (Kol 4,6)
- „*A nyelv szelídsége életnek fája, az abban való hamisság pedig a lélek gyötrelme.*” (Péld 15,4)
- „*Van olyan, aki beszél hasonlót a törzúrásokhoz, de a bölcsek nyelve orvosság.*” (Péld 12,17)
- „*Lépesméz a gyönyörűséges beszédek, édesek a léleknek és meggyógyítói a tetemeknek.*” (Péld 16,24)

ket. S bár az örök jutalmat nem az érdemeink alapján kapjuk, az mégis arányban áll azzal a munkával, amelyet Krisztus kegyelme által elvégeztünk.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 266. o.)

Továbbgondolásra: **Lk 15,1–2** („közeledtek hozzá a bűnösök...”), **Jn 6,63** („...a beszédek, amelyeket én szólok...”), **Jn 18–19. fejezet** (Jézus beszélgetése Pilátussal), **Lk 23,40–44** (beszélgetése a latorral).

*Az e beti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

„A Szentírás azt mondja, Krisztus ajkán kedvesség ömledez, Ő tudja erősíteni a megfáradtat beszéddel (Zsolt 45,3; Ésa 50,4). Az Úr arra szólít, hogy »a beszédek mindenkor kellemetes legyen«, »hogya áldásos legyen a hallgatóknak« (Kol 4,6; Efész 4,29). (...) Ha követjük Krisztus példáját a jó cselekvésében, az emberek szíve éppen úgy megnyílik előttünk, mint Őelőtte.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 231–232. o.)

„Arra van szükségünk, hogy szívünk átformálódjon, és egész lényünk megváltozásából következően a belőle fakadó és kiáradó beszédfolyam is tiszta, életet adó és felüdítő, megszentelt legyen.

Mindezek ismeretében tehát egyáltalán nem csak arra van szükségünk, hogy a beszédünk és a szavaink megreformálásával foglalkozzunk. Mivel a szív teljességéből szól a szánk, ezért mindenekelőtt azt kéri Isten: »Adjad, fiam, a te szívedet nékem«, mert tiszta szívet szeretne teremteni bennünk (Péld 23,26).

Egy fa értékét nem a neve, hanem a gyümölcse határozza meg. Ha a gyümölcs értéktelen, a név nem mentheti meg a fát a pusztulástól.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 144. o.)

„A jó fa jó gyümölcsöt terem. Ha a gyümölcs élvezhetetlen és értéktelen, a fa rossz. Így tanúsítják az élet gyümölcsei a szív állapotát, a jellem kiválóságát. Az üdvösség nem vásárolható meg jó cselekedetekkel, de azok bizonyíthatják a hitet, amely szeretet által megtisztítja a lel-

A bölcs életvezetés forrása

JAKAB LEVELE 3,13–18

1 Hogyan válik nyilvánvalóvá, ha élő lelki közösségben vagyunk Istennel?

- „Kicsoda köztetek bölcs és okos? Mutassa meg az ő jó életéből a cselekedeteit bölcsesség szelídségével.” (Jak 3,13)
- „Meglássátok annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsék.” (Eféz 5,15)
- „Senki a te ifjúságodat meg ne vesse, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.” (1Tim 4,12)
- „Hanem amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben.” (1Pt 1,15)
- „Hogy levetkezzétek ama régi élet szerint való óembert, mely meg van romolva a csalárdság kívánságai miatt.” (Eféz 4,22)

Bár a megfontolt, bölcs szavaknak önmagukban is van hatásuk, azonban ennek sokszorosát fejt ki az életünkben, a mindennapjainkban megvalósított megfontoltság és bölcsesség. A keresztény emberek életében is előfordulhat, hogy a bölcs szavak mögött nincs meg a szelíd bölcsességgel jellemezhető életvezetés. Ez az ellentmondás természetes akkor, ha valaki az értelmével meggyőződik Isten igazságáról, de nincs kapcsolata Istennel, amely biztosítja az ennek megvalósításához szükséges lelki háttérrel és erőt. Jézus Krisztus megtalálása, befogadása azonban áthidalja ezt az ellentmondást, s az értelmi meggyőződésen túl már az életvezetésben, a nehéz helyzetek kezelésében, a mindennapi családi, munkahelyi és más emberi kapcsolatokban is megnyilvánul Isten bölcsessége és szelídsége a magatartásunkban.

Az Istentől való bölcsesség a magatartásunkban sok mindenben tetten érhető, de mindenekelőtt a szelídségben nyilvánul meg. A szelídség magatartása túlmutat az emberi természetből fakadó önérdék-érvényesítő készségeken, amelyek mindannyiunk lelkét átfonják, születésünktől fogva. Krisztus szeretetének megtapasztalása azonban más életszemlélettel ajándékoz meg bennünket, és ekkor már az embertársaink életét nem önmagunkhoz mérjük, nem legyőzni szeretnénk őket, nem jobbak és nagyobbak szeretnénk lenni náluk, nem a jogainkért harcolunk, hanem Jézus Krisztus türelmével és szelídségével a megváltásukért tudunk dolgozni Isten munkatársaiként. A saját énünk készítéseit Krisztus kezébe tudjuk helyezni.

Az Istentől származó bölcsesség egyszerre nélkülözi a világi értelemben vett „szelídséget”, azaz a szóltan tehetetlenséget, passzivitást, valamint az énvédő arrogancia sokféle megnyilvánulási formáját – ehelyett képes az *én* készítésein felül-emelkedő, nemes hozzáállásra, a megoldások megtalálására, a helyes viszonyulásra, hosszú távú gondolkodásra a pillanatnyi érzelmi viharoknak való kiszolgáltatottság helyett.

2 Mi jelenik meg a szívünkben és érzéseinkben, az egymáshoz való viszonyunkban, ha Krisztust valójában nélkülözi az életünk?

- „Ha pedig keserű irigység és civódás van a szívetekben, ne dicsekedjétek és ne hazudjatok az igazság ellen! Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jön, hanem földi, testi és ördögi.” (Jak 3,14–15)
- „Minden mérgesség, fölgerjedés, harag, lárma és káromkodás kivettessék közületek, minden gonoszsággal együtt.” (Eféz 4,31)
- „Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.” (1Jn 2,6)
- „Mondta neki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” (Jn 14,6)

Bölcsesség lehet bennünk akkor is, ha Krisztus nem lakik a szívünkben, de ez a bölcsesség Isten szemében földi, testi és ördögi. Ugyanakkor ez a bölcsesség a saját szemünkben nem ilyennek tűnik, mert érzésvilágunk, önigazolásunk, énvédelmünk képes becsapni bennünket. Ez az önbecsapás annál összetettebb, minél nagyobb a világi értelemben vett bölcsességünk. Ez a fajta bölcsesség a másik emberben a rosszat keresi és azt kívánja bemutatni, legyőzendő ellenfélnek tartja a másikat, akit le kell győrnie és meg kell aláznia. Ebbe a lelki zsákutcába hívó emberek is belekerülhetnek, ha szem elől tévesztik Krisztust. Jakab levele sem a világban élő embereknek szól, hanem a küzdő keresztényeknek.

„Senki sincs messzebb a mennytől, mint az önigazult, alakoskodó ember, aki dagadozik a büszkeségtől elért eredményei láttán, ugyanakkor teljesen hiányzik belőle Krisztus lelkülete, miközben irigység, féltékenység vagy a dicséret és népszerűség szeretete uralkodik elméjében. Ahhoz a csoporthoz tartoznak, akiket János viperák fajzatának, a gonoszság gyermekeinek nevezett. Ilyen emberek élnek közöttünk észrevétlenül. Hathatósabban szolgálják Sátánt, mint az az ember, aki a legaljasabb kicsapongásokban él, mert ez utóbbi nem álcázza valódi jellemét, annak látszik, ami valójában.

Isten a bűnbánathoz illő gyümölcsöket vár tőlünk. Ilyen gyümölcs nélkül értéktelen a hitvallásunk.

Isten nem függ megtéretlen szívű és életű emberektől. Soha nem tüntet ki olyan embert, aki bűnt cselekszik. »A fejsze már a fák gyökeréhez ért. Kívágnak és tűzre vetnek minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem.« (Mt 3,10)

Akik az igehirdetőt dicsőítik és neki hízelegnek, de elhanyagolják az igazságos tetteket, azok félreérthetetlenül bizonyítják, hogy az igehirdetőhöz tértek meg, nem pedig Istenhez.” (Ellen G. White: *Bizonyágtételek*, V. köt., 226–227. o.)

3 Mit eredményez a Krisztust nélkülöző bölcsesség?

- „Ahol irigység és civakodás van, ott háborúság és minden gonosz cselekedet is van.” (Jak 3,16)
- „A test cselekedetei pedig nyilvánvalók, melyek ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságok, részegségek, dobzódások és ezekhez hasonlók: melyekről előre mondom néktek,

amiképpen már ez előtt is mondtam, hogy akik ilyeneket cselekszenek, Isten országának örökösei nem lesznek.” (Gal 5,19–21)

A Krisztus jelenléte nélküli bölcsesség szükségszerűen kiélezett konfliktushelyzeteket, megoldatlan, gennyesedő problémákat eredményez, és valójában feszültségeket gerjesztő konfliktusmegoldó technikák alkalmazásához vezet. Krisztus élő jelenléte nélkül a legjobb szándékkal sem tudunk érdemi jó hatást kifejteni. Ez fizikai képtelenség is, hiszen Krisztus nélkül csak a születés szerinti, emberi természetünk lehetőségeivel tudunk élni, s megváltásra azért van szükségünk, mert az életünk így szükségszerűen kudarca van ítélve. A Krisztus nélküli életünk kudarcainak felismerése jó esetben nem a többi ember iránti vádat, hanem a Megváltónk jelenléte iránti vágyat ébreszti fel bennünk.

4 Mi a helyes életvezetés, életfelfogás legfőbb jellemzője?

- „A felülről való bölcsesség pedig először is tiszta...” (Jak 3,17)
- „Atyámfiak, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek; ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Fil 4,8)
- „Akiben megvan ez a reménység őiránta, az mind megtisztítja magát, amiképpen ő is tiszta.” (1Jn 3,3)

„Az Úr azt mondja neked: Légy éber és imádkozz, ne hogy kísértésbe ess! A kemény kifejezések megszorítják az Urat, a balga szavak ártanak. Azt a megbízást kaptam, hogy szóljak neked: Légy szelíd beszédedben, jól vigyázz szavaidra, kifejezéseid és magatartásod ne legyenek kemények. A Krisztushoz való hasonlatosság jó illata járja át minden szavad és teted. Ne engedd, hogy szolgálodat a természetedben rejlő jellemvonások bemocskolják vagy elrontsák. A kísértésben levőkön segíts és erősítsd őket. Ne hagyj, hogy éned elhamarkodott szavaidban kerüljön az előtérbe. Krisztus az életét adta a nyájért, tehát azokért is, akikért te dolgozol. Szavaid az embereket ne befolyásolják rossz irányba. Isten szolgájában a Krisztushoz való hasonlóság jellemtulajdonságai nyilatkoznak meg.

Elhamarkodott, erőszakos szavak nem állnak összhangban azzal a szent szolgálattal, amelyet Krisztus bízott szolgálóra. Ha a mindennapi gyakorlatban Krisztusra tekintesz és Tőle tanulsz, akkor jellemed harmonikus, egészséges lesz. Csiszold előadásmódodat és ne szólj elítélő szavakat! Tanulj a nagy Tanítótól! Barátságos, együttérző szavak oly jók, mint az orvosság, meggyógyítják a kétségbeesett lelkeket. Isten szavának, ha a gyakorlati életbe átültetjük, gyógyító, nyugtató ereje van. A kemény szavak sem neked, sem másoknak nem szolgálnak áldásul soha. (...)

Elérheted az isteni eszményképet, ha elhatározod, hogy az énedet nem szövöd bele a munkádba. Az a tudat, hogy

lélekben és munkádban arra törekszel, hogy Jézushoz hasonló légy, erőt, vigasztalást és bátorságot ad majd neked. Kiváltságod, hogy szelíd és szívből alázatos légy; akkor Isten angyalai támogatnak a megújulásért tett erőfeszítéseidben. Krisztus meghalt azért, hogy benned és mindazokban, akik példaképpül választják Őt, az Ő élete nyilvánuljon meg. Megváltód erejével az Ő jellemét mutathatod be, bölcsességgel és erővel munkálkodhatsz, hogy az egyenetlen helyeket egyenessé tedd (lásd Ésa 40,4).” (Ellen G. White: *Az evangélium szolgálói*, 102–103. o.)

5 Mi jellemzi még az új látásmódra jutott embert?

- „...azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmas-sággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.” (Jak 3,17)
- „Emlékeztessd őket, hogy a fejedelemségeknek és hatalmaságoknak engedelmeskedjenek, hódoljanak, minden jó cselekedetre készek legyenek, senkit ne szidalmazzanak, ne veszekedjenek, gyöngédek legyenek, teljes szelídséget tanúsítván minden ember iránt.” (Tit 3,1–2)

.....
.....
.....
.....

Ez a magatartás ellentétes az adottságainkkal és környezetünk mentalitásával egyaránt. Folyamatosan érezhetjük az ezzel ellentétes késztetéseket belülről és kívülről. Emberileg nem lehetséges ennek ellenállni, legfeljebb a jobb iránti vágy vagy a mások felé megnyilvánuló elvárások azok, amelyekre

képesek vagyunk. Jakab olyan életelveket tart természetesnek a keresztények életében, amelyek a Krisztus mellett eltöltött idő alatt fejlődnek ki és gyökeresednek meg bennünk. Az Isten-ismeretnek nem a tételes, ismeretbeli oldalát hangsúlyozza, hanem azokat a lelki funkciókat, amely nem szerezhető meg formális tanulás, ismeretszerzés segítségével, hanem csak Jézustól ragadhat át ránk.

Megbeszélendő kérdés: Milyen kérdések, vágyak, vibráló feszültségek, kétségek, kételyek, gondolkodásbeli zsákutcák tűntek el belőlünk, amikor Jézushoz tartósan közel kerülünk?

6 Kik jutnak el az igazság valódi befogadására, mély, jellembeli átélésére?

- „Az igazság gyümölcse pedig békeességben vettetik azoknak, akik békeességesen munkálkodnak.” (Jak 3,18)
- „Maga pedig a békeesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.” (1Thess 5,23)

.....
.....
.....

„A búza először füvet növeszt, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban. A magvetésnek és a növekvő növény gondozásának a gabonatermés a célja. A gazda kenyeret akar az éhezők számára, és magot, hogy később is arathasson. A mennyei Gazda is várja az aratást, munkája és áldozata jutalmát. Krisztus az emberi szívekben ki akar

ábrázolódní. Ezt azok által éri el, akik hisznek benne. A keresztény élet célja a gyümölcstermés: Krisztus jellemének kiábrázolódnása a hívőkben, hogy azután e gyümölcstermés másokban is megismétlődjék és tovább folytatódjon. A növény nem önmagáért csírázik, növekszik és gyümölcsözik, hanem hogy magot adjon »a magvetőnek, és kenyeret az éhezőknek« (Ésa 55,10). Az ember se éljen önmagának! A keresztény ember Krisztus képviselője a világban, hogy másokat megmentsen.

Az énközéppontú életben nem lehet növekedés, sem gyümölcstermés. Ha elfogadtad Krisztust személyes Megváltódnak, akkor igyekezz önmagadat elfelejtve másokon segíteni! Beszélj Krisztus szeretetéről és jóságáról! Végezz el minden kínálkozó feladatot! Érezz felelősséget másokért, és minden hatalmadban álló eszközzel igyekezz megmenteni az elveszetteket! Ha befogadod Krisztus Lelkét – az önzetlen szeretet és másokért végzett szolgálat lelkét –, magad is növekszel és gyümölcsöt teremsz. A Lélek ajándékai beérnek jellemedben. Hited nő, meggyőződésed elmélyül, szereteted tökéletes lesz. Egyre jobban tükröződ Krisztust mindenben, ami tiszta, nemes és szép.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 37. o.)

*E heti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

Az emberi természet jellemzői, és a győzelem útja

JAKAB LEVELE 4,1–10

1 A természetünkből adódóan hogyan viszonyulunk egymáshoz? Mit eredményez, ha a természetünk készletesei tettekké válnak?

- „Honnét vannak háborúk és harcok közöttetek? Nem onnan-é, a ti gerjedelmeitekből, amelyek a tagjaitokban vitézkednek? Kívántok valamit, és nincs néktek: gyilkoltok és irigykedtek, és nem nyerhetitek meg, harcoltok és háborúskodtok.” (Jak 4,1–2)
- „Régen mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők, különböző kívánságoknak és gyönyöröknek szolgái, gonoszságban és irigységben élők, gyűlölségesek, egymást gyűlölők voltunk.” (Tit 3,3)
- „De valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel.” (1Tim 6,6)

Az énünk arra törekszik, hogy a környezete fölé emelkedjen, és legyőzze. Nemcsak a birtoklás, a kívánt dolog megszerzése a fontos, hanem az is, hogy a többi ember fölé kerekedjünk, elismertebbek, befolyásosabbak legyünk. Mivel ezt sokan szeretnék egyszerre, konfliktushelyzetek alakulnak ki, amelyek személyes ellentétekben, feszültségekben csapódnak le. E bennünk lévő késztetések a hozzánk legközelebb állók felé is megnyilvánulnak, s ezt érezhetik rajtunk családtagjaink, hitestvéreink, munkatársaink is. Megváltás nélkül erre vagyunk képesek. Miközben így keressük a fölemelkedést, valójában eltávolítjuk azt az életünkből, s helyette megmaradnak a konfliktusok és nehezen elviselhető helyzetek. A kívánságainak élő ember tragédiája, hogy hiányzik az életéből a megelégedés, ehelyett marad a vád és a hárítás, mások bűnbakként való megbélyegzése, és ezzel együtt a kilátástalanság, boldogtalanság.

2 Milyen kéréseket, kívánságokat hallgat meg Isten, és melyeket nem?

- „...nincsen semmiték, mert nem kérietek. Kérietek, de nem kapjátok, mert nem jól kérietek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt.” (Jak 2–3)
- „Ez az a bizodalom, amellyel őhözát vagyunk, hogy ha kériünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket.” (1Jn 5,14)
- „Kérietek és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgesetek és megnyittatik néktek.” (Mt 7,7)

„Ő azt szeretné, ha az Istent kereső emberek úgy hinnének benne, mint akinek minden lehetséges. Ezért hozzá-

fűzi: »Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.« (Mt 7,8) Az Úr nem szab feltételeket, csak azt, hogy éhezzen könyörületére, kívánd tanácsát és vágyakozz szeretetére. »Kérietek!« – mondja. Kéresetek bizonyítja, hogy ismeritek ínségeket, s ha hittel kérték, meg is kapjátok, amit kérték. Az Úr szavát adta, és Ő még sohasem szegte meg ígérétét. Ha igaz alázattal közeledsz Istenhez, nem elbizakodottság, ha ígényt tartasz ígérétére. Amikor a szükséges áldásokat kéred, hogy Krisztus hasonlatosságára tökéletesíthess jellemedet, ha az ígérétnek megfelelően kérsz, akkor teljesíti kérésedet. Bűnös voltod tudata már elég alap, hogy kegyelemért és irgalomért esedezz. Az Istenhez való közeledésnek nem a szentség az előfeltétele, hanem a vágyakozás arra, hogy megtisztítson minden bűntől, megszabadítson minden gonoszástól. Kimondhatatlan nagy szükségletünkre, ínségünkre, teljesen tehetetlen állapotunkra hivatkozhatunk, amely Krisztus megmentő hatalmát szükségessé teszi számunkra. »Keresetek!« Ne csak Isten áldására, hanem magára Istenre is áhítozzatok. Ismerjétek meg Őt és legyetek békességben. Keressetek, és találtok. Isten keres titeket, s Lelkének vonzása a vágyatok is, hogy Őhözát jöjjetek. Engedjétek ennek a vonzásnak! Krisztus Isten elé tárja a megkísértett, eltévelyedett, hűtlen ember ügyét. Mindenkori igyekszik fölemelni minket, hogy közösségbe vonjon magával. »Hogyha Őt keresed, megtalálsz.« (1Krn 28,9)» (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 115. o.)

3 Előfordulhat-e, hogy az értelmünk meggyőződik Isten igazságáról, miközben a kívánság uralja az életünket? Hogyan érzi magát ebben az állapotában az ember? Milyennek látja őt a külvilág? Végeredményben kinek az oldalán áll: a világnak vagy Istennek?

- „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-é, hogy a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz. Vagy azt gondoljátok, hogy az Írás hiába mondja: irigységre kívánkozik a lélek, amely bennünk lakozik?” (Jak 4,4–5)
- „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.” (1Jn 2,15)

szervedő Urunk fölé akarsz emelkedni; s amíg ilyet teszel, elkülöníted magadat mennyei Atyádtól. Olyan szeretetre váltod be a szeretetét, amelyet nem érdemes megszerezni.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, II. köt., 493. o.)

4 Mi a lelki győzelem titka? Milyen hozzáállás mellett tud ez működni, és milyen esetben nem?

- „De majd nagyobb kegyelmet ad, ezért mondja: Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” (Jak 4,6)
- „Aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.” (Mt 23,12)

„Aggódok érted, mert súlyos veszedelem fenyeget: hogy hajótörést szenved a hited. Azt gondoltad, áldozatokat kell hoznod, hogy engedelmeskedni tudj az igazságnak. Tudomásunk szerint eddig is hoztál áldozatokat. De ha jobban törődteél volna a bensőd változásával, nem botladozna most lábad, nem ingadozna a hited.

Nem az anyagi áldozatra utalok, hanem ami jobban fáj, ami mélyebben hasít beléd, mint az anyagiak odaadása. Arra, ami érzékenyen érinti az önérzetünket. Nem mondtál le a büszkeségről, a hitetlen világ helyeslésének szeretetéről. Szereted, ha jót mondanak rólad. Nem fogadtad be és nem is gyakorlod őszinte odaadással az igazságot. Úgy vélted, hogy leereszkedés, ha elfogadod a népszerűtlen igazságot, amint azt a szombattartó adventisták hirdetik. Igyekezteél megtartani a világ lelkületét, de egyúttal elfogadni az igazságot is. De ez lehetetlen. Krisztus nem fogad el kevesebbet, mint a teljes szívet, teljes szeretetünket.

A világgal való barátkozás ellenségeskedés Istennel. Amikor úgy igyekszel élni, hogy elkerüld a gyalázatot,

Az énünkben zajló küzdelem emberileg nézve kilátástalan. Nem érhetjük el a beteljesedést, boldogságot Krisztusban úgy, hogy egyúttal a világ szerinti vágyainknak is helyt adjunk. E két cél közti feszültséget csak Isten kegyelme tudja feloldani, aki nagyobb kegyelmet ad, mint amire számítanánk, és aki a világ szerinti vágyainkat is csillapítja bennünk, s alakítja a belső világunkat. A lehetőségei korlátlanok. A hozzáállásunk dönti el, hogy ezek a lehetőségek érvényre jutnak-e az életünkben. A fölényes és büszke emberek szíve nemcsak embertársaik, hanem Isten előtt is zárva van. Az alázatosokon, segítségre szorulókon tud segíteni Isten. A saját vallási tapasztalataival megelégedett ember azonban nem vágyik többre, s így nem is veszi észre az Istentől származó lehetőségeket.

„Nem foghatjuk fel Isten nagyságát és bölcsességét, s nem tudjuk elképzelni azt a mérhetetlen távolságot, amely a Teremtő és teremtményei közt van. Aki a mennyben lakik, a világegyetem uralkodói jogarát tartja kezében, nem a mi véges mértékünk szerint és nem a mi gondolkodásmódunk alapján ítél. Tévedünk, ha azt gondoljuk, hogy ami nekünk jelentős, Istennek is fontos, és ami nekünk apróság, az az Ő szemében is csekélység. Ha Isten képességei azonosak lennének a miénkkel, akkor nem lenne dicsőbb, mint mi vagyunk.

Isten nem minden bűnt tekint egyformán súlyosnak. Az Ő szemében is vannak a bűnek fokozatai, akárcsak az emberek ítélete szerint. De bármennyire csekélységnek tűnik is valamilyen vétek az emberek előtt, Isten előtt egyetlen bűn sem jelentéktelen. A részeges embert lenézik, és azt mondják rá, hogy bűnei kizárják őt a mennyből. Ugyanakkor a büszkeség, önzés és irigykedés megrovás nélkül burjánzik.

Némelyik bűn különösen sérti Istent: »*A kevélynek el-lene áll.*« (Jak 4,6) Pál apostol világosít fel bennünket arról, hogy más tulajdonát kívánni bálványimádás (Eféz 5,5; Kol 3,5). Akik ismerik a bálványimádás kárhóztatását a Szentírásban, azok előtt nyomban világossá válik, mennyire súlyos bűn ez.» (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, V. köt., 337. o.)

5 Milyen legyen az aktív hozzáállásunk Isten és Sátán késztetéseihöz? Ki ural bennünket, ha passzívak maradunk?

- „Engedelmeskedjétek azért Istennek; álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjétek Istenhez, és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bű-

nösök, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétszívűek.” (Jak 4,7–8)

- „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok őt segítségül, amíg közel van.” (Ésa 55,6)
- „Akarom azért, hogy imádkozzanak a férfiak minden helyen, tiszta kezeket emelvén fel, harag és versengés nélkül.” (1Tim 2,8)

„Szomorú tény, hogy Isten szolgálói nem elég éberek az ellenfél gonoszságaival szemben. Ahelyett, hogy szembe-szegülnének az ördöggel, hogy elfusson előlük, sokan hajlamosak megalkudni a sötétség hatalmaival.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, V. köt., 196. o.)

„Meg akarjuk-e ragadni az isteni hatalmat, elszántan és állhatatosan ellenállunk-e a kísértésnek, amint Krisztus példát mutatott nekünk, amikor a kísértés pusztájában szembeszállt az ellenféllel? Isten nem menthet meg az akaratunk ellenére Sátán mesterkedéseinek hatalmából. Minden embernek a saját erejével is törekednie kell, Jézus Krisztus isteni hatalmával támogatottan, hogy ellenálljon és győzzön, bármi árat is kell fizetnie érte.

Az embernek győznie kell, amint Krisztus győzött, és akkor, a győzelem által, amelyet Jézus mindenható nevében előjoga kivívni, Isten örököse, Jézus Krisztus örökös társa lehet. Ez nem volna lehetséges, ha Krisztus nem vívja ki a győzelmet. Az embernek is meg kell tennie a maga részét: azzal az erővel és kegyelemmel kell győznie, amelyet Krisztus ad neki. Az embernek Krisztus munká-

társává kell válnia a győzelem felé törekvésében, és akkor részesülhet Krisztus dicsőségében is. (...)

Végezd el az apró kötelességeket, még ha kellemetleneknek is találsz ezeket. Akkor a körülötted élők elismernek, s ami még fontosabb, Isten is elismer. Csak akkor lehetsz keresztény, ha hű szolga vagy a kicsiny dolgokban. Ha imaéletet élsz, és törekszel tőled telhetőn eleget tenni a kötelességeidnek, akkor Isten megáld és a segítségére siet.

Amikor Jézus eljön, hogy magával vigye hűségeseit, szeretnéd-e, ha így szólna hozzád?: Jól van, te derék, hűséges szolga! El szeretnéd-e távolítani a jellemedből minden tökéletlenséget, hogy hiánytalannak találjanak Isten ítélőszéke előtt? Ha igen, olyan feladat vár, amelyet senki nem végezhet el helyetted. Egyénileg vagy felelős Isten szemében. Világosságban járhatsz, naponta erőt nyerhetsz Istentől, hogy legyőzz magadban minden tökéletlenséget, s végül ott legyél Isten országában a hűek, igazak és szentek közt.

Ne adj utat a kísértésnek! Az ellenfél bosszantani fog, uralkodni próbál az értelmeden, hogy bűnbe ejtsen. De te állj ellene az ördögnek, és elfut tőled. Közeledj Istenhez, és közeledni fog hozzád. Ne feledd, hogy Isten szeme rajtad nyugszik.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, IV. köt., 32–33.; II. köt., 312. o.)

6 Milyen belső változások történnek bennünk akkor, amikor rádöbbenünk az élet valódi tétjére?

- „Nyomorkodjatok, gyászoljatok és sírjatok, a ti nevetéseitek gyászra forduljon, és örömtők szomorúságra. Alázatok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket.” (Jak 4,9–10)

- „Az Isten szerinti szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez, a világ szerinti szomorúság pedig halált szerez.” (2Kor 7,10)
- „Így szól a magasságos és felséges, aki örökké lakozik, és akinek neve szent: Magasságban és szentségben lakom, de a megrontottal és alázatos szívűvel is, hogy meglevenítsem az alázatosok lelkét, és meglevenítsem a megtörték szívét.” (Ésa 57,15)
- „Nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló ne volna előtte, sőt mindenkinek mezítelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk.” (Zsid 4,13)

.....
.....
.....

„Ha ápoljátok magatokban, ha szabályotokká teszitek a tapasztalást, hogy Isten mindent lát, mindent hall, amit tesztek, amit mondotok, s az Úr feljegyzéseket vezet minden szavatokról és tettekről, s ezekkel majd szembe kell néznetek, akkor mindenben, amit tesztek és mondotok, követni fogjátok a megvilágosodott és éber lelkiismeret parancsait. Akkor Isten dicsőségére használjátok nyelveteket, s áldás forrásává válik mind a magatok, mind mások számára. (...)

Az Úr így szól: Menjetek a belső szobátokba, és csendesen folytassatok párbeszédet a szívetekkel! Hallgassatok az igazság és a lelkiismeret szavára! Semmi sem nyújt olyan világos képet önmagatokról, mint a titkos ima. Isten, aki mindent lát és mindent tud, mindent megértet veletek, és felelni fog a könnyörgésetekre. Eddig elhanyagolt, de magától értetődő, egyszerű kötelességek válnak világossá előttetek. Kössetek szövetséget Istennel, mely

Egy a törvényhozó és a bíró

JAKAB LEVELE 4,11–17

szerint átengeditek magatokat, teljes valótokat a szolgálatára. Ha nem teszitek meg ezt otthon, a lelki életekcsínyli meg, és másoknak is súlyos kárt okoztok a hidegségeitek, lelki dermedtségeitek és kábultságotok miatt.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, IV. köt., 244.; V. köt., 163. o.)

Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

1 Melyek a 11–12. vers kulcskifejezései? Milyen következményekkel jár ez a jelenség egy közösségben?

- „Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai! Aki megszólja atyjafiát, és aki kárhoztatja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhoztatja. Ha pedig a törvényt kárhoztatod, nem megtartója, hanem bírója vagy a törvénynek. Egy a törvényhozó, aki hatalmas megtartani és elveszíteni: kicsoda vagy te, hogy kárhoztatod a másikat?” (Jak 4,11–12)
- „Menthetetlen vagy, óh ember, bárki légy, aki ítélpsz: mert amiben mást megítélpsz, önmagadat kárhoztatod, mivel ugyanazokat míveled te, aki ítélpsz.” (Rm 2,1)
- „Aki igaznak mondja a bűnöst, és kárhoztatja az igazat, utálatos az Úrnak egyaránt mind a kettő.” (Péld 17,15)

.....
.....
.....

„Ha Sátán fel tud használni hitvalló keresztényeket arra, hogy vádolják hittestvéreiket, akkor ő roppant elége-

dett, mivel ezek az emberek, ha tudatlanul is, de olyan odaadóan szolgálják Őt, ahogyan Júdás is tette, amikor elárulta Krisztust. A híresztelések gyakran lerombolják a testvérek közötti egységet. Vannak olyanok, akik nyitott szemmel és füllel figyelnek, hogy elkapjanak ilyen híreszteléseket. Begyűjtenek kis incidensekről szóló híreket, amelyek önmagukban jelentéktelenek volnának, ám ismétlik és felnagyítják őket, míg az ember bűnössé válik egy szó miatt. Mintha a mottójuk ez lenne: Jelentsétek, és mi is jelenteni fogjuk.” (Ellen G. White: *That I May Know Him*, 184. o.)

2 Milyen összefüggésben mutat rá Jakab az ítélkezés helytelen voltára? Miért a törvényt kárhozzátja az, aki ember-társát kárhozzátja?

- „Aki megszólja atyjafiát, és aki kárhozzátja atyjafiát, az a törvény ellen szól, és a törvényt kárhozzátja. Ha pedig a törvényt kárhozzátod, nem megtartója, hanem bírája vagy a törvénynek.” (Jak 4,11)
- „Hallottátok, hogy megmondattok a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre. Aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: ráka, méltó a főtörvényszékre. Aki pedig ezt mondja: bold, méltó a gyehenna tüzére.” (Mt 5,21–22)

„Mivel az Úr törvénye tökéletes (Zsolt 19,8), minden attól való eltérés bűn. Aki nem engedelmeskedik Isten

parancsolatainak, és másokat is engedetlenségre buzdít, az Krisztus ítélete alatt áll. Az Üdvözítő engedelmes élete érvényben tartotta a törvény követelményeit. Bebizonyította, hogy a törvényt meg lehet az embernek tartani, és megmutatta azt a kiváló jellemet, amely az engedelmességből hajt ki. Aki Őhöz hasonlóan engedelmeskedik, az kijelentheti, hogy a törvény szent, igaz és jó (Rm 7,12).” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 309. o.)

3 Milyen az a lelkület és magatartás, amely az ítélkezéssel ellentétben helyes a keresztények részéről?

- „Te kicsoda vagy, hogy kárhozzátod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állni, mert az Úr által képes, hogy megálljon. Te pedig miért kárhozzátod a te atyádfiát? Avagy te is miért veted meg a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan oda állunk majd a Krisztus ítélőszéke elé. Mert meg van írva: élek én, mondja az Úr, mert nékem hajol meg minden térd, és minden nyelv Istent magasztalja. Azért hát mindenikünk maga ad számot magáról az Istennek. Annakokáért egymást többé ne kárhozzátassuk, hanem inkább azt tartásatok, hogy a ti atyátokfiának ne szereztek megütközést vagy megbotránkozást.” (Rm 14,4. 10–13)

Az ítélkezéssel valójában „leírjuk” a másik embert: ilyen vagy, és ilyen is maradsz. Ez a magatartás kioltja a reményt a másikban, megfoszt az erőtől, amelyre a változtatáshoz szüksége lenne, rossz énképet rögzít stb. A bátorítás, megbocsátás, reményteljes hozzáállás épp ellenkezőleg hat.

„Krisztus minden lényben felismerte a végtelen lehetőségeket. Olyannak látta az embereket, amilyenekké átváltozhatnak az Ő kegyelme által, a mi Urunk Istenünk szépségében (Zsolt 90,17). Miután reménységgel tekintett rájuk, reménységet sugallt nekik. Kinyilvánította az ember igazi eszményképét, így felébresztette a megszerzése utáni vágyat és hitet. Jelenlétében a megvetettek, elbukottak felismerték, hogy mégis emberek, azért vágyódtak arra, hogy méltónak bizonyuljanak a megbecsülésre. Sok szívben – amelyek holtnak látszottak minden szent dolog számára – új hajtóerőt támasztott. Sok kétségbeesett lélek számára megnyitotta az új élet lehetőségét. Krisztus az emberek szívéhez kapcsolódott a szeretet és az odaadás kötelékeivel, és ugyanazon köteléssel kapcsolta őket egymáshoz is.” (Ellen G. White: *Előtted az élet*, Istentől küldött tanító c. fej.)

„Isten odaajándékozta Fiát a megváltásunkért. Ezzel bebizonyította, hogy minden embert értékesnek tart. Ezért nem engedélyezi, hogy megvetően szóljunk egymásról. A körülöttünk lévőkben hibákat és gyengeségeket fogunk észrevenni, Isten mégis tulajdonának tekint minden embert, mivel Ő teremtette valamennyit. Sőt kétszeresen, mivel Krisztus vére vásárolta meg őket. Valamennyiüket a maga képére teremtette, ezért még a legzüllyöttebb emberrel is tisztelettel és gyengéden kell bánunk.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, 44. o.)

4 Milyen gondolkodásmód tükröződik a 4,13–16. szakaszban? Mi ennek a gyökere?

- „Nosza immár ti, akik azt mondjátok: ma vagy holnap elmegyünk ama városba, és ott töltünk egy esztendőt, kal-

márkodunk és nyerünk; akik nem tudjátok, mit hoz a holnap: mert micsoda a ti életetek? Bizony pára az, amely rövid ideig látszik, azután pedig eltűnik. Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ím ezt vagy amazt fogjuk cselekedni. Ti ellenben elbizakodottságotokban dicsekedtek: minden ilyen dicsekedés gonosz.” (Jak 4,13–16)

- „Ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol Krisztus van, Istennek jobbán ülven. Az odafelvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.” (Kol 3,1–2)
- „Sokan járnak [másképpen], akik felől sokszor mondtam néktek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztiének ellenségei; akiknek végük veszedelem, akiknek Istenük az ő hasuk, és akiknek dicsőségük az ő gyalázatukban van, akik [mindig] a földiekkel törődnek. Mert a mi országunk a mennyekben van, ahonnan a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk.” (Fil 3,18–20)

.....
.....
.....

A keresztény hitélet legnagyobb leckéje, amit mindenkinek el kell sajátítatnia az, hogy ki-ki megértse és életvitelének alapjává tegye: Isten az ő Úra, Atyja, teremtő és megváltó Istene. Más szóval: elfogadja azt, hogy nem önálló, mindenkitől független személy ezen a világon, hanem van egy Istene, aki gondot visel róla, akinek a tervei a javát szolgálják. A keresztény fejlődés a függőség tudatának a fejlődése is. Fejlődés abban, hogy az ember nemcsak elfogadja ezt mint hitigazságot, hanem döntéseit, életét is befolyásolja, sőt érzelmi biztonságának alapját is ez a függőség – az Atya-gyermeki kapcsolat – képezi.

„Testvérem, ne gondold magad olyan függetlennek, hogy nem kérsz segítséget az Egyetlentől, aki meg tudja adni azt a segítséget, amelyre szükséged van a Sátán csapdájából való kitoréshez.” (Ellen G. White: *This Day With God*, 141. o.)

„Időnk és talentumaink az Úréi. Hogyan gondolhatja bárki is, hogy független lehet, nem alávetettje Isten Lelkének – független Isten akaratától, Isten gondviselésétől és terveitől? »Ki féli közületek az Urat, és ki hallgat az ő szolgájának szavára? Ő, aki sötétségben jár és nincs fényesség neki, bízzék az Úr nevében és támaszkodjék Istenhez.« (Ésa 50,10) Nem vagyunk biztonságban, ha saját szívünk elképzeléseit követjük. Nem lehetünk függetlenek. Csak akkor vagyunk biztonságban, ha Istentől, Megváltónktól függünk.” (Ellen G. White: *That I May Know Him*, 231. o.)

5 Miként él az az ember, akinek ajkán nem üres szó, hogy „ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy amazt fogjuk cselekedni”?

- „Bizodalmaid legyen az Úrban teljes elmédből, a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden te útjaidban megismered őt, akkor ő igazgatja a te útjaidat.” (Péld 3,5–6)
- „Bízzál az Úrban és jót cselekedj, e földön lakozz és hűséggel élj. Gyönyörködj az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit. Hagyd az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.” (Zsolt 37,3–5)

„Sokan képtelenek határozott terveket készíteni a jövőjükre. Bizonytalanságban élnek. Nem látják ügyeik kimenetelét, s ez sokszor aggasztja és nyugtalanítja őket. Ne felejtjük el, hogy Isten gyermekeinek az élete zarándokélet ezen a világon! Nem vagyunk elég bölcsek saját életünk megtervezéséhez. De nem a mi dolgunk jövőnket kialakítani. »Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy.« (Zsid 11,8) Krisztus nem készített terveket földi életében a maga számára. Elfogadta Isten terveit, és az Atya napról napra tárta fel e terveket. Így kellene nekünk is magunkat Istenre bízni, hogy életünk az Ő akaratának egyszerű megvalósulása legyen. Ha utunkat Őreá bízzuk, Ő igazgatja lépteinket. Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten tervezzen számodra! Kicsiny gyermekként bízzál annak a vezetésében, aki »híveinek lábát megoltalmazza« (1Sám 2,9). Isten sohasem vezet gyermekeit másképpen, mint ahogy ők maguk is választanák, ha látnák kezdettől a véget, és fel tudnák fogni, hogy milyen dicső az a cél, amelyet Isten munkatársaiként megvalósíthatnak.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 478–479. o.)

6 Hogyan egészsíti ki a 17. vers az előző igeszakaszt (13–16)? Mi a legnagyobb kár, ami abból származik, ha nem Isten vezet az életünket?

- „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jak 4,17)

Sírás és jajgatás

JAKAB LEVELE 5,1–6

„Nem azon az alapon szól majd ellenünk a vád, hogy milyen bűnt követtünk el, hanem azt a vádat fogjuk hallani, hogy milyen lehetőségeket hanyagoltunk el, milyen előjogokat vettünk semmibe, amelyeket Isten szeretetéből adódóan élvezhettünk volna.” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, 216. o.)

„Létezik a mulasztás bűne, mint ahogyan létezik az elkövetés bűne is. Mindannyian befolyásoljuk egymás életét. A rád bízott munka elmulasztása éppen olyan helytelen, mint egy bűnös tett elkövetése, mivel feladatod el nem végzésével egyszerűen megszakad a rád bízott láncszem Isten nagy munkájában. S ekképpen befolyásod nem támogatja Isten ügyét.” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, XI. köt., 296–297. o.)

Legyen a célunk, hogy Istenre bízunk minden elgondolásunkat, teljes bizalommal forduljunk Őhöz az elképzeléseinkkel, adjuk át neki akaratunkat, hogy betölthessen Szentlelkével, s így azt tehessük, ami valóban Isten útja szerinti, ami igazán hasznos mások számára, és amiben mi is igazán az örömmünket lelhetjük. Tekintsünk Jézusra, aki e földön élve mindig így cselekedett, és segít bennünket, mert azt szeretné, hogy bemehessünk majd Urunk örömébe (Mt 25,21).

Az e heti adomány az egészségosztályt támogatja.

1 Kik a címzettjei e heti szakaszunknak? Hol olvashatunk a Bibliában más természetű, de Isten előtt hasonlóan megítélt gazdagságról? Mi a közös bennük?

- „Nosza immár, ti gazdagok, sírjatok, jajgatván nyomorúságaitok miatt, amelyek elkövetkeznek reátok.” (Jak 5,1)
- „...ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, sem mire nincs szükségem – és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen...” (Jel 3,17)
- „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.” (Mt 6,19–21)

„Krisztus csak azt az embert mentheti meg, aki tudja, hogy bűnös. Krisztus azért jött, hogy meggyógyítsa a tö-

redelmes szívűeket, hogy a foglyoknak szabadulást, a vakoknak pedig szemük megnyílását hirdesse, hogy szabadon bocsássa a lesújtottakat (lásd Lk 4,18). De »az egészségeseknek nincs szükségük orvosra« (Lk 5,31). Tudnunk kell, milyen állapotban vagyunk, különben nem érezzük, hogy szükségünk van Krisztus segítségére. Tudnunk kell, milyen veszélyben vagyunk, különben nem keresünk oltalmat. Csak akkor vágyunk gyógyulásra, ha sebeink fájnak.» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A farizeus és a vámszedő c. feje.)

2 Jakab alapvetően nem a vagyon meglétét, hanem a gazdagok cselekedeteit ítéli el. Melyek ezek? Milyen gondolkodásmódot lepleznek le?

- „Ímé, a ti mezőiteket learató munkások bére, amit ti elfogtatok, kiált. És az aratók kiáltásai eljutottak a Seregek Urának füléhez. Dózsöltetek e földön és dobzódtatok, szívetek legeltettétek mint áldozás napján. Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat, nem áll ellent néktek.” (Jak 5,4–6)
- „Jaj azoknak, akik a házhoz házat ragasztanak, és mezőt foglalnak a mezőkhöz, míg egy helyecske sem marad, és csak ti magatok laktok itt e földön!” (Ésa 5,8)
- „Így szól az Úr: Három bűne miatt az Izraelnek, sőt négy miatt, nem fordítom el: mert pénzért adták el az igazat, a szegényt pedig egy öltő saruért. Akik a föld porát áhítják a szegények fejére, és a nyomorultak útját elfordítják. Fiú és az atyja [egy] leányhoz járnak, hogy megfertőztessék az én szent nevemet. Zálogos ruhákon nyújtózkodnak minden oltár mellett, és az elítéltek borát isszák az ő istenük házában.” (Ám 2,6–8)

„Láttam, hogy Isten nincs ott minden felhalmozott gazdagságban. Sokszor Sátánnak több köze van az összeharácsolt vagyonhoz, mint Istennek. A vagyont javarészt a munkások visszatartott béréből gyűjtik. Az önző természetű gazdagok úgy vagyonosodnak, hogy kihasználják a munkásokat. Ahol csak tehetik, kihasználják az embereket, gyarapítva vagyonukat, amely meg fogja emészteni húsukat, mint a tűz. (...) Sok szombattartó vétkezik e téren. (...)

Láttam, hogy kegyetlen és igazságtalan dolog semmibe vennünk testvérünk helyzetét. Ha szorult helyzetbe jut, vagy ha szegény, noha minden tőle telhetőt megtesz, tegyünk engedményeket neki, s még a teljes árat sem szabad megkérni azért, amit a gazdagtól vesz, hanem bánjunk vele irgalmasan. Isten helyesli az ilyen jó tetteket. Aki ezt cselekszi, nem veszíti el jutalmát. Ámde félelmetes számla marad sok szombattartó ellen, szűkmarkúságuk, irigy tetteik miatt.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 107–8. o.)

3 Mi az, ami még súlyosbítja a megszólítottak tetteit? Hogyan gondolkodott Jakab a saját koráról?

- „Aranyotokat és ezüstötöket rozsdá fogta meg, azok rozsdája bizonyság ellenetek, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban!” (Jak 5,3)
- „Porba hajtatik a közember kevélysége, és megaláztatik a főemberek magassága, egyedül az Úr magasztaltatik fel ama napon. A bálványokat teljességgel elveszti. Bemennek a sziklák barlangjaiba és a föld hasadékaiba az Úr félelme előtt, és nagyságának dicsősége előtt, amikor felkél, hogy megrettentse a földet. Ama napon odadobja az ember ezüsbálványait és aranybálványait, amelyeket magá-

nak csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékaiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, amikor felkél, hogy megrettentse a földet.” (Ésa 2,17–21)

„Láttam, hogy ezek a rémítő szavak különösen azokra vonatkoznak, akik vallják, hogy hisznek a jelennek szóló igazságban. Az Úr felszólítja őket: használják javaikat ügyének fejlesztésére. Lehetőségeket mutat nekik, de behunyják szemüket az ügy szükségletei előtt, s tíz körmükkel ragaszkodnak világi kincsükhöz. Jobban szeretik a világot, mint az igazságot, embertársaikat vagy Istent. Isten kéri javaikat, de ők önzően és irigyen maguknak tartják, amijük van. Adnak belőle olykor egy keveset a lelkiismeretük könnyítésére, de nem győzték le a világ szeretetét. Nem hoznak áldozatot Istenért. Az Úr másokat támaszt, akik nagyra becsülik az örök életet, akik megértik az emberek, az üdvösség értékét, s nagylelkűen adakoznak Isten művére.

A munka a végéhez közeledik. Hamarosan nem lesz szükség azok javaira, akik maguknak tartották meg gazdagságukat, termőföldjüket, állatállományukat stb. Láttam az Urat, amint így fordult a gazdagokhoz: »Távozzatok, ti gazdagok!« Sokszor kérlelte őket, de nem hallották. A világ szerelme túlharsogta Krisztus hangját. Most már nincs szükség rájuk, útjukra bocsátja őket: »Távozzatok, ti gazdagok!«” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 107. o.)

4 Minek a gyűjtése helyes, sőt elengedhetetlen az üdvösséghez a végidőben?

- „Akkor hasonlatos lesz a mennyek országa ama tíz szűzhöz, akik elővevén a lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes volt, és őt bolond. Akik bolondok voltak, amikor lámpásaikat elővették, nem vittek magukkal olajat, az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vittek az edényeikben. Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadtak és aludtak. Éjfélkor pedig kiáltás lőn: Ímhol jó a vőlegény! Jöjjetek elébe! Akkor felkeltek mind azok a szüzek, és elkészítették a lámpásaikat. A bolondok pedig mondták az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak. Az eszesek így feleltek: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek, menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak. Mikor pedig venni jártak, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőbe, és bezáratott az ajtó. Később a többi szüzek is megjöttek, mondván: Uram! Uram! Nyisd meg nekünk! Ő pedig így felelt: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket. Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljő.” (Mt 25,1–13)
-
-
-

„Az olaj a Szentlélek szimbóluma. Ugyanaz, mint Zakariás próféciájában: »Visszatért az angyal, aki beszélt velem, és felköltött engem, mint mikor valaki álmából költetik fel. És mondta nekem: Mit látsz te? És mondtam: Láttam ímé egy merő arany gyertyatartót, tetején az

olajtartója, rajta pedig annak hét szövétéke, és hét cső a szövétékekhez, amelyek a tetején vannak; és mellette két olajfa: egyik az olajtartó jobb oldalán, a másik pedig annak baloldalán. Feleltem, és mondtam az angyalnak, aki beszélt velem, mondván: Mik ezek, Uram? (...) Felelt és szólt nékem, mondván: Az Úr beszéde ez Zorobábelhez: Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemm! – azt mondja a seregek Ura. (...) És másodszor is feleltem és mondtam néki: Micsoda az olajfának az a két ága, melyek a két aranycső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat? (...) És mondta nékem: Ezek ketten az olajjal felkenettek, akik az egész föld Ura mellett állnak.« (Zak 4,1–14) A két olajfából az aranyolaj aranycsöveken át ömlött a gyertyatartó olajtartójába, és onnan a szentélyt megvilágító aranylámpákba. Így közvetítik az Isten közelében levő szent angyalok is a Szentlelket azoknak, akik életüket Istennek szentelik. A két felkent feladata, hogy továbbítsa a menny kegyelmét, mert csak Isten kegyelméből lehet az Ige lábunk szövétéke és ösvényünk világossága. »Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemm, azt mondja a Seregek Ura.« (Zak 4,6).» (Ellen White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fejj.)

5 Hogyan viszonyultak mindehhez az igaz hívők? Mi ennek a magatartásnak a lelki alapja?

- „Elkárhoztattátok, megöltétek az igazat, nem áll ellent néktek.” (Jak 5,6)
- „Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is, aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgáló formát vévén föl,

emberekhez hasonlóvá lévén; és amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2,5–8)

- „Szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott, szenvedvén nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre.” (1Pt 2,23)
- „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal 2,20)

.....

A keresztyén élet legnehezebb leckéje, hogy a krisztusi szeretet alapján cselekedjen az ember akkor is, amikor ez a fizikai szükségleteit, létét veszélyezteti. Jakab sorai szerint a bántalmazás nem merült ki abban, hogy a munkások nem kapták meg a jogos bérüket. Ezek az emberek nem a klasszikus értelemben vett „hithősök” voltak. Azonban mivel „az az indulat” (értelem, törekvés) volt bennük, mint Jézusban is, a Szentlélek gyakorlattá tette az életükben Megváltójuk példáját.

6 Kárt szenved-e az, aki lemond a jogairól? Hogyan gondolkodjunk keresztyénként a „kihasználás”-ról?

- „Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek, adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván, és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos [Istennek] fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal.” (Lk 6,35)

- „Ímé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé, legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.” (Mt 10,16)
-
-
-

Legyetek béketűrők!

JAKAB LEVELE 5,7–11

„Jézus nem harcolt a jogaiért. Munkáját szükségte-
nül nehezzé tették, mert készséges volt, és sohasem pa-
naszkodott. Mégsem bukott el, és nem csüggedt. A ne-
hézségeken fölülemelkedett, mintha Isten orcájának fé-
nyében lenne. Nem vágott vissza, ha durván bántak vele,
hanem türelmesen viselte a bántalmazást. Újra és újra
megkérdezték: Miért tűröd, hogy ilyen megvetően bán-
janak veled még a testvéreid is? Azt válaszolta, hogy meg
van írva: »Fiam!, az én tanításomról el ne feledkezzél, és
az én parancsolataimat megőrizze a te elméd, mert na-
poknak hosszú voltát, sokesztendős életet és békességet
hoznak néked bőven. Az irgalmasság és igazság ne hagy-
janak el téged: kösd azokat a nyakadra, írd be azokat szí-
ved táblájára, így nyersz kedvességet és jó értelmet Is-
tennek és embernek szemei előtt.« (Péld 3,1–4)” (Ellen G.
White: *Jézus élete*, 89. o.)

*Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség
szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni
támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően
és a lehetőségekhez mérten.*

1 Mikor van szükség „béketűrésre”? Milyen élethelyzetet
feltételeznek Jakab sorai?

- „Legyetek azért, atyámfiai, béketűrők az Úr eljöveteleig.
Íme, a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketű-
réssel várja, míg reggeli és estvéli esőt kap. Legyetek ti is
béketűrők, erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövete-
le közel van.” (Jak 5,7–8)
-
-
-

„Akik átélték az újjászületés tapasztalatát, egy újabb
lépést tettek meg a keresztényi életben. Hozzájuk szól-
nak az apostol szavai: »Amiképpen vették a Krisztus
Jézust, az Urat, akképpen járjatok Őbenne.« (Kol 2,6)

Az ellenségeskedés viharában, a küzdelem hevében,
amelynek megvívására elhívattunk, néha nehéz megőriz-
ni a krisztusi türelmet és szelídséget, nehéz eltűrni a
Szentírás igazságaival szemben elhangzó vádaskodáso-
kat. Ám mégis ilyennek kell lennie a keresztény ember
magatartásának. Isten kegyelmet ígért minden próbában.

Türelmes kitartással megerősödünk, bukások által tanuljuk meg a sikert, és a látszólagos veszteség árán győzedelmeskedünk.” (Ellen G. White: *Australian Union Conference Record*, 1907. május 6.)

„Ameddig ezen a Földön élünk, áldatlan hatásoknak vagyunk kitéve. Bosszúságok teszik próbára az idegeinket. De ha jó lelkülettel viseljük el ezeket, jellemünkben keresztény vonások fejlődnek ki. Ha Krisztus bennünk lakozik, türelmesek, kedvesek és elnézőek leszünk, vidámak mások bosszantó, haragra ingerlő és felháborító szavai és tettei közepette is.

Miközben napról napra és évről évre énünket legyőzzük, nemes lelkű hőökké formálódunk. Ezt kaptuk feladatként; de Jézus segítségével, kitartó igyekezet, rendíthetetlen elhatározás, folytonos éberség és szüntelen imádkozás nélkül ezt nem lehet megvalósítani. Mindenkinek meg kell vívnia a maga egyéni harcát. Közreműködésünk nélkül Isten sem tudja jellemünket nemessé, életünket hasznossá tenni. Akik kitérnek a harc elől, nem érzik a győzelem ízét és örömét sem.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Kapcsolataink c. feje.)

2 Miért nehéz várakozni? Mi a gyökere annak, hogy türelmetlenek vagyunk, és nem bírunk kivárni dolgokat – akár Isten vezetését sem?

- **„Így szól az Úr Isten, Izráelnek Szentje: Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségetek lett volna; de ti nem akartátok. hanem ezt mondtátok: Nem, sőt lóra ülven, futunk – ezért futnotok kell; és gyors paripán elvágatunk – ezért gyorsak lesznek üldözőitek.”** (Ésa 30,15–16)

Emberi természetünkből fakad, hogy *mi* akarunk cselekedni, és *azonnal*. Rosszul érezzük magunkat, ha ki kell engednünk a dolgokat a kezünkből, ha nem mi irányítunk folyamatokat. Nemcsak emberekkel, hanem Istennel szemben is meg kell vívnunk a bizalom harcát.

„Ha nagyobb hitre, szeretetre, türelemre és a mennyei Atyánkba vetett nagyobb bizalomra nevelnénk és gyakorolnánk magunkat, akkor valóban békességünk és boldogságunk lenne naponta, miközben szembesülünk az élet nehézségeivel. Teremtő Istenünk nem örül annak, ha elrémítjük és kiaggódjuk magunkat Jézus karjaiból. Több csendes örökösökkel egybekötött várakozásra van szükségünk.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 242. o.)

„Értékes ígéretetek vannak a Szentírásban azok számára, akik várnak az Úrra. Mindannyian azonnali választ várunk az imáinkra, és mindannyiunkat kísért az elcsüggedés, ha imánkra nem érkezik rögtön felelet. Azonban a tapasztalataim megtanítottak engem arra, hogy ez nagy hiba. A látszólagos késlekedés a mi hasznunkra szolgál. Hitünk lehetőséget kap önmagunk megvizsgálására, hogy lássuk: őszinte és igaz-e a hitünk, vagy változékony, mint a tenger hullámai. A hit és a szeretet erős kötelékeivel kell magunkat az oltárhoz kapcsolnunk. A hit folyamatos gyakorlás által erősödik.” (Ellen G. White: *Our high Calling*, 134. o.)

3 Milyen esőt várunk? Mennyire van közel annak kitöltése?

- „Íme, a szántóvető várja a föld drága gyümölcsét, béketűréssel várja, míg reggeli és estvéli esőt kap. Legyetek ti is béketűrők, erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövétele közel van.” (Jak 5,7–8)
- „Kérjétek esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámást szerez, záporosít ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn.” (Zak 10,1)

„A korai eső befogadásában sokan elbuktak. Nem éltek mindazon előjogokkal, amelyeket Isten a rendelkezésükre bocsátott. S arra várnak, hogy ezt a hiányt majd a késői eső pótolja. Úgy tervezik, hogy amikor majd kiárad a bőséges kegyelem, akkor megnyitják szívüket és befogadják. Ez azonban végzetes tévedés. Minden embernek fel kell ismernie a szükségleteit. A szívét meg kell üresíteni minden szennytől, és meg kell tisztítani, hogy a Lélek lakhelyévé válhasson.

Pünkösdkor az első tanítványok úgy készültek fel a Szentlélek kiadására, hogy megvallották és elhagyták bűneiket, buzgón imádkoztak, és Istennek szentelték az életüket. Most ugyanezt a munkát kell elvégezni, csak hogy még nagyobb mértékben. Annak idején az embernek csupán kérnie kellett az áldást, majd várnia kellett, hogy az Úr véghezvigye a munkát. Isten kezdte el a munkát, és Ő is fogja befejezni azáltal, hogy Jézus Krisztussal egyesíti az embert. Am egyáltalán nem szabad elhanya-

golni a korai esőt, amely a kegyelmet jelképezi. Csak azok kapnak még nagyobb világosságot, akik a birtokolt világosság fényében élnek. (...)

Fejlődésünk érdekében elengedhetetlen a mennyei eszközökkel való állandó kapcsolat. Lehet, hogy kellő mértékben részesültünk Isten Lelkéből, ám ima és hit által folyamatosan még többet kellene kérnünk és keresnünk. Nem lesz hasznunkra, ha felhagyunk ezzel az erőfeszítéssel. Ha nem haladunk előre, ha nem fogadjuk el mind a korai, mind a késői esőt, elveszítjük lelkünket, és a felelősség csak bennünket terhel ezért.” (Ellen G. White, *Review and Herald*, 1897. március 2.)

4 Mit jelent az a kifejezés és hogyan nyilvánul meg a gyakorlatban, hogy „egymás ellen sóhajtozunk”? Mennyiben más ez, mint az a sóhajtozás, amelyről Ezékiel könyvében az elpecsételés kapcsán olvasunk?

- „Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiain, hogy el ne ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll.” (Jak 5,9)
- „Mondta az Úr néki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jegyezz egy jegyet a férfiak homlokára, akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek annak közepében.” (Ezék 9,4)

„Azok, akik a farizeusok módjára cselekszenek, talán nem pontosan azokban a bűnökben vétkesek, amelyeket másokban kárhoznak, ám Isten szemében még vétke-

sebbnek találtak. Mindenki a maga cselekedetei alapján nyeri el jutalmát. Vigyázzanak magukra, akik másokat kárhozzátanak, nehogy Isten farizeizmusért ítélje el őket.” (Ellen G. White, 37. kézirat, 1902)

„Vigyázzunk arra, ahogyan ítéletet mondunk azok fölött, akiket nem kedvelünk, ha nem felelnek meg elképzeléseinknek, mivel az ítélet visszafordul ránk, és sokkal rosszabb végünk lehet, mint annak, akit elítéltünk. Krisztus azt szeretné, hogy egyházának tagjai legyenek szoros egységben. Együttesen áldjuk Istent, mivel nem a korlátozott, félremagyarázásra hajlamos emberi elme szerint leszünk megítélve. (...) »Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai, hogy el ne ítéltessetek: ímé a Bíró az ajtó előtt áll« – írja Jakab apostol. Az ember nem olvashat az emberi szívben. Ítélete csak a látszatra épül, ami azonban csalóka lehet. Isten a szív indítékait olvassa. Ne tegyetek semmit sem titokban, legyetek nyitottak, legyetek őszinték testvéreitekkel, s úgy bánjatok velük, mint ahogyan szeretnétek, hogy Krisztus veletek bánjon.” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*, XV. köt., 195–196. o.)

5 Hogyan lehet másként viszonyulni emberek hibáihoz, az általuk elrontott helyzetekhez, hogy hozzáállásunk ne legyen elítélendő az ajtó előtt álló Bíró szemében?

- „Ne sóhajtozzatok egymás ellen, atyámfiai...” (Jak 5,9)
- „Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna, miképpen Krisztus is megbocsátott néktek, aképpen ti is.” (Kol 3,13)

„Mindig találkozunk más nézetten lévő, tőlünk különböző vérmérsékletű emberekkel. Figyelembe kell vennünk, hogy ők nem különböznek tőlünk jobban, mint amennyire mi különbözünk tőlük. (...) Türelmet, elnézést, kedvességet, jóságosságot és szeretetet kell gyakorolnunk, hogy a testvériség aranylánca kössön össze bennünket.” (Ellen G. White: *Our High Calling*, 239. o.)

6 „Például vegyétek...” – írja Jakab. Soroljunk fel olyan prófétákat, hithősöket, akik a szenvedésben és béketűrésben a példánk lehetnek!

- „Például vegyétek, atyámfiai, a szenvedésben és béketűrésben a prófétákat, akik az Úr nevében szóltak. Ímé, boldogoknak mondjuk a túrni tudókat. Jóbnak tűrését hallottátok, és az Úrtól való végét láttátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes.” (Jak 5,10–11)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

*Az e heti adomány a gyermekosztályt támogatja.
– Gyermektanítási kiadványok készítésére és a nyári táborok
gyermekfoglalkoztatására szánt adomány.*

Keresztény beszéd és imádság

JAKAB LEVELE 5,12–16

1 Mire vigyázzunk, amikor ígéreteket teszünk? Mit jelent az esküvés, helytelen vagy sem?

- „Mindeneknek előtte pedig ne esküdjete, atyámfiak, se az ég, se a földre, se semmi más esküvéssel.” (Jak 5,12)
- „Ismét hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Hamisan ne esküdj, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküdet. Én pedig azt mondom néktek: Teljességgel ne esküdjete, se az ég, mert az az Isten királyi széke. Se a földre, mert az az ő lábainak számlója, se Jeruzsálemre, mert a nagy Királynak városa, se a te fejedre ne esküdj, mert egyetlen hajszálat sem tehetsz fehérre vagy feketévé.” (Mt 5,33–36)

Jakab apostol Jézust idézi a hegyi beszédből. Az esküdözés, fogadkozás, erősködés minden korban az emberi gyengeség és az ördögi befolyás egyik legjellemzőbb tünete volt. „Herkulésre mondom” – esküdöztek szüntelen Jézus idejében a ró-

maiak. Ma inkább a szülők, gyerekek vagy a maguk életére esküdöznek sokan. Egy keresztény embernek nincs arra szüksége, hogy bizonygassa annak az igazságát, amit mond, mert az élete és tettei támasztják alá. Másrészt Isten tesz bizonyosságot mellette.

„A zsidó nép tagjai megértették, hogy a harmadik parancsolat tiltja Isten nevének tiszteletlen említését. Másrészt megengedettnek tartották, hogy másra esküdjenek. Mindennapos volt közöttük az esküdözés. Bár Mózesen át Isten megtiltotta nekik a hamis esküt, mégis sokféle módot találtak rá, hogy kibújjanak az eskü által magukra vett kötelezettség alól. Nem féltek megengedni maguknak azt, ami valójában szentségtörés volt. A hamis eskütől sem riadtak vissza, ha a törvény ügyes kijátszása által titokban maradhatott. Jézus helytelenítette ezeket a szokásokat. Rendszeres esküdözéseiket Isten parancsa megszegésének nyilvánította. Viszont nem tiltotta meg a törvény által kívánt eskütételt, melyben Istent hívják meg ünnepélyesen, hogy legyen tanúja: ami elhangzik, az a teljes igazság.

A főtanács előtti kihallgatásán Jézus nem tagadta meg, hogy eskü alatt tegyen bizonyosságot. Amikor a főpap így szólt hozzá: »Az élő Istenre kényszerítelek téged, hogy mondd meg nekünk, ha te vagy-e a Krisztus, az Isten fia?«, Jézus azt felelte: »Te mondtad.« (Mt 26,63–64) Ha Jézus a hegyi beszédben elítélte volna a törvény előtti eskütételt, akkor kihallgatásakor megfeddte volna a főpapot, ezzel szerezve érvényt tanításának.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*)

2 Mi jellemzi egy keresztény ember beszédét? Mitől válik valaki szavahihetővé?

- „Legyen a ti igenetek igen, és a nem nem, hogy kárhözta-
tás alá ne essetek.” (Jak 5,12)
- „Legyen a ti beszédetek: Úgy úgy, nem nem – ami pedig
ezeken felül van, a gonosztól van.” (Mt 5,37)

„Az Úr ezután az esküt fölöslegessé tevő elvet fogal-
mazta meg. Azt tanítja, hogy a kikerekítéstől, kiszínezés-
től, megrövidítéstől mentes igazság legyen szavaink, be-
szédünk vasszabálya. »Legyen a ti beszédetek: Úgy, úgy,
nem, nem, ami pedig ezeken felül van, az a gonosztól
van.« (Mt 5,37)

Ez a krisztusi utasítás elveti az istenkáromlással határos
esküket. Elítéli a félrevezető bókokat, az igazság előli ki-
térést, a hízelgő kifejezéseket, a túlzást, a mai társas és
üzleti ügyekben szokásos félrevezetést. Jézus szavai azt
tanítják, hogy aki másnak akar látszani, mint ami, vagy
akinek a szava nem szívének tényleges gondolatát közli,
azt nem lehet becsületesnek neveznünk. (...)

A Szentírás szerint Krisztus szavai elítélik a hamiskodó
élcélődést, a léha, üres fecsegést, az erkölcstelenségre haj-
ló társalgást. Megköveteli, hogy szavaink ne csupán igaz-
zak, de erkölcsileg is tiszták legyenek.

Akik Krisztustól tanulnak, azoknak nem lesz közössé-
gük »a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel« (Eféz
5,11). Beszédükben csakúgy, mint életükben, őszinték,
egyenesek, igazak lesznek, hiszen az azokkal való közös-
ségre készülődnek, akiknek »álnokság sem találatott
szájában« (Ésa 53,9).” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi be-
szédről*)

A 13–18. versekig Jakab apostol az imádság fontosságáról és
nélkülözhetetlenségéről szól. Gondoljuk át versről versre az
ige mondanivalóját!

3 Miért fontos Istennek és nekünk, hogy mindent meg-
osszunk Teremtőnkkel, szomorúságot és örömet egy-
aránt?

- „Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzon. Öröme van-é
valakinek? Dicséretet énekeljen.” (Jak 5,13)
- „Hálával áldozzál az Istennek, és teljesítsd a felségesnek
fogadásaidat! És hívj segítségül engem a nyomorúság ide-
jén, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem.”
(Zsolt 50,14–15)

Mindannyian bajba kerülünk időnként, mindenki szenved
valamitől, hívő és nem hívő emberek egyaránt, mert az Isten
ellensége ebben leli örömét. Az Isten tanácsa, hogy ilyenkor
ne csüggedjünk el, ne a körülményekre tekintsünk, ne a ma-
gunk vagy mások kínjai felett sajnálkozzunk, hanem hívjuk
segítségül az Urat, bátran imádkozzunk, mert ígéretet tett ar-
ra, hogy meghallgat és megszabadít minket, vagy pedig erőt ad
a szenvedés elhordozásához, attól függően, hogy mi válik az
üdvösség szempontjából javunkra. Az Ige arra is int, hogy
amint megérkezett a válasz Istentől, ne feledkezzünk meg a
háláról, ne feledjük megköszönni azt, amit kaptunk, amiben
megsegített minket. Mennyei Atyánk várja, hogy megosszuk
örömünket vele, ami eleve tőle van, és így azt is megfogalmaz-

zuk egyben, hogy nem a saját erőnkkel, hanem az Ő kegyelméből szabadultunk, gyógyultunk meg.

„Az angyalok figyelik, meghallgatják, milyen jelentéseket adtok a világnak mennyei Mesteretekről. Társalgások róla folyjon, aki az Atya előtt közbenjár. Ha barátaitokat üdvözölve kezeteket nyújtjátok, legyen Isten dicsérete szívetekben és ajkatokon. Így azok gondolatai is Jézusra fognak irányulni. Mindenkit érnek megpróbáltatások, fájdalmak és szomorúságok, amelyeket nehéz elviselni; kísértések környékeznek, melyeknek nehéz ellenállni. Ne egymásnak panaszoljátok el gondjaitokat, hanem vigyétek imáitokban Isten elé! Legyen életszabályotok, hogy a kétely vagy csüggedés egyetlen szavát sem ejtitek ki ajkatokon! Nagyban hozzájárulhattok mások életének felvidítéséhez, amennyiben őket a remény és vigasz szavaival megerősítitek.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Öröm az Úrban c. fejelet)

4 Mit tehetünk a gyógyulásunkért, ha betegek vagyunk, és mit tehet a testvéri közösség?

- „Beteg-é valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet vezetőit, és imádkozzanak felette, megkenvén őt olajjal az Úr nevében.” (Jak 5,14)

.....
.....
.....

A betegség a bűn, és ezáltal a földi élet velejárója. Mennyire természetes az, hogy ilyenkor megyünk az orvoshoz, elfogad-

juk az ajánlott gyógymódot, és mennyire sajnálatos, hogy megfélemlítettünk erről a szép bibliai tanácsról. Pedig ez a tanítás szól egyrészt a betegekhez, másrészt a gyülekezetek lelki vezetőihez, a vénekhez, lelkészekhez, és szól végső soron a teljes testvéri közösséghez, hogy folyamatosan imádságaikban hordozzuk a szenvedőket. A legtöbb, amit ilyenkor megtehetnek a gyülekezet vezetői, hogy elmennek, meglátogatják a beteg testvéreket, és együtt imádkoznak hittel az Úrhoz, a Szentlélek gyógyító erejét kérve. Az olajjal való megkenés jelképezi, hogy teljes mértékben bízunk az Isten Lelkének segítségével és hatalmas kegyelmének erejében.

Betegség, lelki megkötöttség esetén legyünk bátrak magunkhoz hívni hívő testvéreinket, és kérni tőlük a gyógyulásunkért való esedekezést. Természetesen, ha bűn terheli lelkiismeretünket, azt rendezzük Istennel és embertársainkkal. Erről szólnak majd a következő bibliai versek Jakab apostol levelében.

„Isten Igéje oktatást ad a betegek gyógyulása érdekében mondott különleges imára. Azonban az ilyen ima felajánlása a legünnepélyesebb cselekmény, ezért ne vállaljuk gondos megfontolás nélkül. Sok esetben a betegek gyógyulásáért mondott imánál az, amit hitnek mondanak, nem más, mint elbizakodottság.

Hiábavaló munkát végzünk, ha arra tanítjuk őket, hogy Istentől várják betegségükből való meggyógyulásukat, ha nem tanítjuk meg őket arra is, hogy hagyják el egészségtelen szokásaikat. Ha el akarják nyerni Isten áldását feleletül imáikra, akkor szűnjenek meg gonoszt cselekedni. Környezetük legyen egészséges, életük szokásai legyenek helyesek. Éljenek összhangban Isten erkölcsi törvényével és az Ő természeti törvényeivel.

Akik kérik, hogy imádkozzunk az egészségük helyreállításáért, azok előtt tegyük világossá: Isten erkölcsi és fi-

zikai törvényeinek áthágása bűn, ezért ha el akarják nyerni Isten áldását, bűnüket vallják meg és hagyják el.

Mindannyian szeretnénk azonnali és közvetlen választ kapni imáinkra, és könnyen elcsüggedünk, ha a válasz késik, vagy váratlan formában jön. Isten azonban sokkal bölcsőbb és sokkal jobb annál, hogy imánkat mindig abban az időben és oly módon hallgassa meg, ahogyan mi kívánjuk. Ő többet és jobbat ad számunkra, mint amit mi kívánunk, és mivel bízhatunk bölcsességében és szeretetében, ne kérjük Őt arra, hogy Ő teljesítse a mi akaratainkat, hanem inkább mi igyekezzünk teljesíteni az Ő szándékát, akaratát. Vágyainkat és akaratunkat rendeljük alá az Ő akaratának. Ezek a tapasztalatok – amelyek megpróbálják hitünket – a mi javunkat szolgálják, mert kinyilvánítják, hogy hitünk őszinte és igaz-e. Egyedül Isten Igéjére támaszkodik-e, vagy a körülményektől függő, bizonytalan és változékony. A hit gyakorlás által erősödik. Engedjük meg, hogy a béketűrés elvégezze tökéletes munkáját, és gondoljunk arra, hogy a Szentírásban becses ígéretetek vannak azok számára, akik várják az Urat.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 225–233. o.)

5 Hogyan járuljunk Isten elé?

- „A hitből való imádság megtartja a beteget, és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.” (Jak 5,15)
-
-
-

A hitből való imádság – ez a bűnbocsánat kulcsa. Mintha az apostol arra utalna, hogy lehet hit nélkül is imádkozni, hit hiányában is Isten elé járulni, ez azonban nem segít közelebb Őhöz senkit. Emlékezzünk csak a farizeus és a vámszedő imájára. Vagy gondoljunk laodicea büszkeségére. Tapasztaljuk-e a teljes kiszolgáltatottságunkat, Istenre utaltságunkat? Ha úgy érezzük is, hogy kevés hitünk van, de bizalommal fordulunk Megváltónkhoz, nem küld el minket magától, mint ahogy a beteg kisfiú édesapját is meghallgatta, aki felkiáltott: „Hiszek, Uram, légy segítségül az én hitetlenségemen.” Jakab apostol itt a levele elején (1,5–8) leírt gondolatokhoz is visszatér, megismétli az ott adott tanácsát: akkor van értelme térdünkre esni, ha őszinték vagyunk magunkhoz és az Úrhoz. Ebben az esetben nem marad el a segítség: „Aki énhozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” Semmiképpen nem küldöm el, mindenképpen meghallgatom. Még ha saját bűnének következménye is a baj, betegség, a bűnbocsánatot nem tagadja meg Isten az őszintén szabadulni, gyógyulni, javulni, megtisztulni vágyó lélektől.

„Aki ima közben ékesszólásra törekszik, az teljesen melléfogott. Isten az olyan őszinte, buzgó ember sóvárgó kiáltását fogadja el ékesszólásnak, aki tudja, hogy feltétlenül segítségre van szüksége.” (Ellen G. White, 121. levél, 1901)

6 Kinek valljuk meg a vétkeinket, Istennek vagy egymásnak?

- „Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok: mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.” (Jak 5,16)
- „Ha a te ajándékokat az oltárra viszed, és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának valami panasza van elle-

ned, hagyd ott az oltár előtt az ajándékokat, és menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával, és azután eljövén, vidd fel az ajándékokat.” (Mt 5,23–24)

.....

.....

Ez az egyik Biblia-vers, amelyre a római egyház hivatkozási alapként tekint a gyónás létjogosultságát alátámasztandó. Mi a Biblia tanítása? Megvalljuk bűneinket egymásnak, avagy sem? Embernek mondjuk el, vagy Istennek vétkeinket? Mire figyelmet bennünket Jakab apostol? Valóban helyes a bűneinket egymás előtt beismerni, amennyiben egymás ellen vétkeztünk valamiben. Igei cselekedet bocsánatot kérni attól, akit megbántottunk, azért amiben vétkeztünk, és rendezni a kapcsolatot, valamint jóvátenni, ha lehetséges, az okozott kárt. Ehhez elengedhetetlen, hogy bevalljuk egymásnak azt, amiben hibáztunk, vétkeztünk, amit megbántunk. Ha nincsen semmilyen ellenérzés, neheztelés a szívünkben egymás iránt, ha bocsánatot kértünk és megbocsátottunk egymásnak, akkor tudunk imádkozni teljes szívvel egymás gyógyulásáért, akkor leszünk csak igazak Isten szemében, ahogy Krisztus tanította: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.” (Mt 6,14–15) Ha tiszta a szívünk, akkor hasznos, azaz eredményes lehet a könyörgésünk, akkor nemcsak meghallgattatnak az imáink, de választ is kapunk azokra. Azonban legyünk az imádságban kitartóak, állhatatosak, buzgóságosak, ne adjuk fel.

„A Szentírás így biztat bennünket: »Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.« (Jak 5,16) A következő gondolatokat

tárjátok azok elé, akik kérik imáitokat: »Mi nem olvashatunk szívetekben és nem ismerjük életetek titkait, mert ezeket csak ti és Isten tudjátok. Ha megtértek bűneitekből, kötelességeitek megvallani is.« A magántermészetű bűnöket Krisztusnak valljátok meg, aki az egyedüli közbenjáró Isten és az emberek között, azért »ha valaki vétkezik, van Szószólónk [Védőügyvédünk] az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus« (1Jn 2,1).” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 225. o.)

Az e betti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

Az imádság jelentősége, és a bűnösökhöz való helyes viszonyulás

JAKAB LEVELE 5,17–20

1 Jakab apostol szerint miben lehet a példaképünk Illés próféta?

- „Illés ember volt, hozzánk hasonló természetű, és imádsággal kérte, hogy ne legyen eső, s nem volt eső a földön három esztendeig és hat hónapig.” (Jak 5,17)

Jakab apostol tovább folytatja az imádság jelentőségéről írt sorait. Az Ószövetség egyik legnagyobb prófétáját állítja elének, akinek eseménydús életéből nem valamelyik csodára vagy hatalmas tetteire irányítja figyelmünket, hanem az ima életére. Arra emlékeztet bennünket, hogy ha az ima emberei vagyunk, akkor megérthetjük Isten terveit, betölthetjük küldetésünket, és elvégezhetjük azt a feladatot, amelyet Őtőle kaptunk: sokak megtérésre segítségét – akár bűnös, esendő

emberként is. Mennyei Atyánk nem várja meg, hogy tökéletességre jussunk, bizalma van irántunk, ahogy bizalma volt Illésben is, noha nem mindig cselekedett az Ő akarata szerint. Urunk szeretetét azonban csak az imádságban (az Ige kutatása mellett) és az ebből fakadó életben ismerhetjük meg. Azt olvashatjuk a prófétáról, hogy már elhívása előtt hívő és imádkozó ember volt, s komoly megbízatást kapott Istentől, holott egyszerű, hozzánk hasonló emberként élte az életét.

„Akháb korában Jordántól keletre, Gileád hegyei között élt egy hívő, imádkozó ember, akinek rettenthetetlen szolgálata által akarta Isten a hitehagyás gyors terjedését megállítani Izráelben. A tisbei Illés minden neves város-tól távol élt, nem töltött be semmilyen magas tisztséget, de azzal a biztos tudattal kezdte el a rábízott munkát, hogy Isten elkészíti előtte az utat, és gazdagon megáldja. Szavából hit és erő áradt. Egész életét a reformáció munkájának szentelte. Beszéde kiáltó szó volt a pusztában, amellyel a bűnt akarta feddeni és a gonoszság áradatát visszafordítani. A bűn ostorozójaként közeledett az emberekhez, üzenete mégis Gileád balzsamát kínálta a gyógyulásra vágyó, bűnbeteg lelkeknek.

Illés szomorúan és felháborodva látta, hogy Izráel egyre mélyebbre süllyed a hitehagyásban. Isten a múltban nagy dolgokat cselekedett népéért, megszabadította őket a szolgaságból, és »a pogányok országát adta nekik, (...) hogy megtartsák rendelkezéseit és megfogadják tanításait« (Zsolt 105,44–45). Isten áldást hozó szándékáról azonban most majdnem elfeledkeztek. A hitetlenség acél-falként állt a választott nép és erejének Forrása közé. Hegyi magányából Illés megrendülve figyelte a hitehagyást. Gyötrődő lélekkel könyörgött Istenhez, hogy állítsa meg gonosz útján az egykor kedvelt népet. Ha szükséges, lá-

togassa meg ítéletével, hogy a maga valóságában ismerjék fel a mennytől való elpártolásukat. Illés a megtérésüket kívánta, még mielőtt a gonoszságban oly messzire jutnak, hogy Isten kénytelen lenne elpusztítani őket. Isten meghallgatta Illés imáját.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A tiszbei Illés c. fej.)

2 Miért kérhetett egy hívő ember „rosszat” népe számára Istentől? Árthatunk-e az imáinkkal másoknak?

■ Jak 5,17

.....

.....

.....

Illés imádsága első olvasásra megdöbbentő lehet: miért akarhatott rosszat egy egész nép számára a próféta? Talán még nyugtalanítóbb a kérdés: miért hallgatta meg őt Isten? Miért engedett meg egy három és fél éven át tartó súlyos szárazságot, amitől rosszak és jók egyaránt szenvedtek? Nem pont az ellenkezőjét tanította Jézus (Mt 5,45)?

„Isten meghallgatta Illés imáját. A sokszor elmondott kérések, tiltakozások, dorgálások nem vezették megtérésre Izráelt. Eljött az idő, amikor Istennek az ítélet eszével kellett szólnia hozzájuk.

A Baál-imádók azt állították, hogy az ég kincsei – a harmat és az eső – nem Jahvétól származnak, hanem a természetben uralkodó erőktől; és hogy a föld a Nap teremtő energiája által hozza gazdag gyümölcsét. Ezért Isten átka súlyosan nehezedett a megrontott országra. Izráel

hitehagyó törzseinek látniuk kellett, milyen hiábavaló dolog földi áldásokat várni a Baáltól. Ameddig bűneiket megbánva nem térnek Istenhez, és nem ismerik el, hogy minden áldás tőle jön, nem hull földjükre sem harmat, sem eső.

Illés kapta azt a feladatot, hogy adja át a menny ítéletét meghirdető üzenetet Akháb királynak. Nem igyekezett az Úr követe lenni – az Úr kereste meg. Mivel féltette Isten ügyének becsületét, nem tétovázott.” (Ellen G. White, i. m.)

Amikor azért könyörgünk, hogy megtérésre jussunk mi magunk vagy szereteteink, akkor a következmények, Isten válasza időnként kellemetlenséggel, fájdalommal jár, mert Isten tudja, hogy mi vezet bennünket jobb belátásra, mi az, ami segít a lelki megtisztulásban.

3 Hogyan segít bennünket Isten az imádságainkban?

- „Ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld megteremte az ő gyümölcsét.” (Jak 5,18)
- „A Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik miérettünk kimondhatatlan fohászzkodásokkal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.” (Rm 8,26–27)

.....

.....

.....

Amikor elérkezett az idő, amikor a menny Ura látta, hogy akiket lehetett, megjobbított a súlyos feddés, amikor a bálványisteneket és szolgálókat megsemmisítették, akkor jelzett Illésnek, hogy könyörögjön az esőért. Ahogyan minket is bátorít, sőt kérlel a késői esőért való könyörgésre, és biztat arra, hogy egymásért is kitartóan imádkozzunk. A valódi imákat Isten ihleti, aki segít a gondolatokban és a megfogalmazásban is. Ebben a reményben járuljunk Őelé mindig, teljes bizalommal.

„Nem az előjelek alapján mondta Illés olyan biztosan Akhábnak, hogy készüljön fel az esőre. A próféta nem látott semmiféle felhőt az égen, nem hallott mennydörgést sem. Csupán azt mondta, amire a maga erős hite nyomán az Úr Lelke készítette. Egész nap rendíthetetlenül hajtotta végre Isten akaratát, és tanúsította fenntartás nélküli hitét Isten jövendöléseiben. Tudta, hogy most – miután megtett minden tőle telhető – a menny gazdagon fogja árasztani az előre jelzett áldásokat. Az az Isten, aki a szárazságot küldte, bő esőt ígért az igaz tettek jutalmaként. Illés most várt a megígért záporra. Alázatosan »arcát a térdei közé hajtotta«, s közbenjárt Istennél a bűnbánó Izráélért.

Illés újra és újra elküldte szolgáját oda, ahonnan kilátás nyílt a Földközi-tengerre, hogy megtudja, van-e valami látható jele annak, hogy Isten meghallgatta imáját. (...) Miközben imádkozott, hitével megragadta a menny ígéreteit, és rendíthetetlenül esedezett addig, amíg Isten nem válaszolt könyörgésére. Nem várt addig, amíg minden bizonyította, hogy Isten meghallgatta. A menny pártfogásának legkisebb jelére is kész volt mindent vállalni. Amit Isten segítségével Illés meg tudott tenni, azt mindenki megteheti abban a szolgálatban, amelyet Isten művében kapott.” (Ellen G. White, i. m.)

4 Milyenek ismerte meg Jakab apostol Isten jellemét és az ember erejét?

- „Atyámfiain, ha valaki köztetek eltévelyedik az igazságtól, és megtéríti őt valaki, tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg tévelygő útjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez.” (Jak 5,19–20)
- „Azért aki azt hiszi, hogy áll, meglássa, hogy el ne essék. Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” (1Kor 10,12–13)
- „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő ígéje nincsen mibennünk. (...) Én fiacskáim, ezeket azért írom néktek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 1,8–10; 2,1)

.....
.....
.....

Az apostol levele végén bizonyosságát adja emberismeretének, ugyanakkor az Isten szeretetéről szerzett személyes tapasztalatának is. Az őskeresztény egyházban ugyanúgy előfordult „az igazságtól való eltévelyedés”, mint napjaink gyülekezeteiben. Sajnos mind elméleti, mind gyakorlati elhajlások, bűnök tetten érhetőek voltak már az első század keresztény

közösségeiben is. Jakab apostol ezt jól tudta, de öröm olvasni, hogy milyen receptet kínált ezekre az esetekre. Talán ebben különbözünk a leginkább az apostoli kor testvériségétől: ők igyekeztek segíteni egymásnak, próbálták megérteni és ennek nyomán gyógyítani a tévelygőket, s nem az ítélkezéssel, a helyes viselkedés látszatával, nem testvéreiktől elkülönülve törekedtek hitüket bizonyítani.

„Krisztus nem azért szeretett minket, mintha mi már előbb szeretjük volna Őt, hanem »mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt«. Nem úgy bánik velünk, ahogy megérdemeljük. Habár bűneink kárhoztaást érdemelnek, Ő nem kárhoztaat minket. Évről évre elviseli gyengeségünket, tudatlanságunkat, hálátlanságunkat és macacsságunkat. Bár tévelygünk, szívünk kemény és szent Igéjét elhanyagoljuk, Ő mégis állandóan felénk nyújtja kezét. A kegyelem Isten tulajdonsága, amelyet arra érdemtelen emberi lények iránt gyakorol. A kegyelmet nem is kerestük, de Isten általa keres bennünket, és örömmel árasztja reánk, nem mintha méltók lennénk rá, hanem mert végtelenül méltatlanok vagyunk. Kegyelmeire csak nagy szükségletünk miatt tarthatunk igényt. Az Úr Isten Jézus Krisztus által naphosszat a bűnös és elbukott ember felé nyújtja hívogató kezét. Ő mindenkit elfogad. Szívesen lát mindenkit. Örömmel bocsát meg a legbűnösebbeknek is. Elveszi a prédát az erőstől, megszabadítja a foglyot, kiragadja az üszkös fadarabot a tűzből. A legmélyebb emberi nyomorúságig ereszti le kegyelmének aranyláncát, és felemeli a bűnnel fertőzött, megrontott embert.

Mily kevésbé osztozunk Krisztus együttérzésében – a megrontott, bűnös, szenvedő, törvényszegésükben és bűneikben holt emberek iránti könyörületben! Pedig ennek kellene a legerősebb köteléknek lennie Krisztus és köztünk. Az ember emberrel szembeni könyörtelensége

a mi legnagyobb bűnünk. Sokan azt képzelik, hogy Isten ítéletét képviselik, miközben elmulasztják gyengédségét és szeretetét képviselni.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, Segíts a megkísértetteknek! c. fej.)

5 Mi tehát a keresztyén ember legfőbb feladata?

- „...aki bűnöst térít meg tévelygő útvjáról, lelket ment meg a haláltól, és sok bűnt elfedez.” (Jak 5,19–20)
- „Szabadítsd meg azokat, akik a halálra vitetnek, és akik a megöletésre tántorognak, tartóztasd meg!” (Péld 24,11)

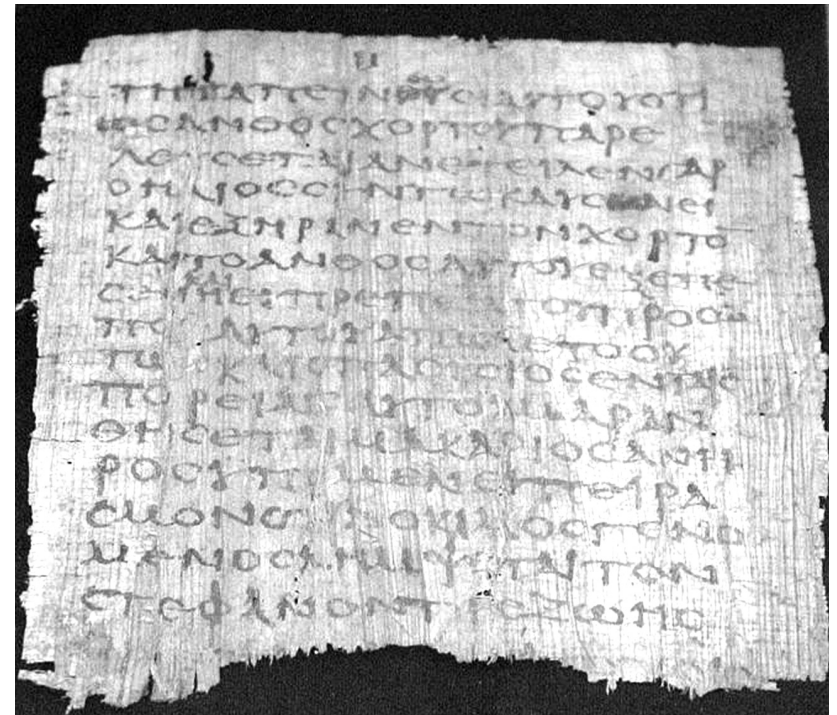
.....
.....
.....

Embereket menteni meg a haláltól – ezért hívott el valamennyiünket Isten, ezért vagyunk az egyház tagjai, ez az életünk értelme és célja. Ha embertársaink megtérésre segítése által jobbá válnak, akkor a bűnüket elfedeztük, azaz megelőztük, ennek örül a menny és ez ad békességet nekünk.

„Komoly feladat emberek lelkével foglalkozni. Csak Isten, aki olvas a szívben, csak Ő tudja, hogyan lehet valakit bűnbánatra vezetni. Csak Isten bölcsessége teheti eredményessé az elveszettekhez való közeledésünket. Odavághatod valakinek ridegen, hogy te szentebb vagy, mint ő: nem számít, mennyire helyes az okfejtésed, és mennyire igaz, amit mondasz, az soha nem fog szívhez szólni. Amikor szabályok vagy érvek ismételtetésével semmire sem lehet jutni, Krisztus szóban és tettben kifejezett szeretete meg-

találja az utat a lélekhez. Több krisztusi együttérzésre van szükség – nemcsak azok iránt, akik szerintünk hibátlanok, hanem az olyan szegények, szenvedők és küzdő emberek iránt is, akik gyakran hibáznak, vétkeznek és megbánják, akik kísértésbe esnek és elcsüggednek. Irgalmas Főpápunkhoz hasonlóan gyarlóságainkon megindulva közeledjünk embertársainkhoz! A megvetett, kiközösített vámszedők és bűnösök voltak azok, akiket Krisztus hívott, kegyelmével és szeretetével készítette őket arra, hogy Őhöz forduljanak. Csak azokat nem támogatta soha, akik gögösen távol tartva magukat testvéreiktől, lenéztek másokat. »Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit – parancsolja nekünk Krisztus –, hogy megteljen az én házam.« (...) Semmi ne hűtse le lelkesedésünket és odaadásunkat, amikor az elveszettek üdvösségéért küzdünk.» (Ellen G. White, i. m.)

6 Mondjunk példákat arra – elsősorban a saját életünkből –, amikor Isten megmentő, szabadító kegyelmének megnyilvánulását tapasztaltuk!

*Az e heti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

Október

Az igék a „*Felettebb
tisztá a Te beszéded*”
című könyvből valók

1. szerda	Rm 16,20	
2. csütörtök	Mt 19,14	
3. péntek	Jn 12,24	Napnyugta: 18.20
4. szombat	Jn 13,8–10	
5. vasárnap	Jn 14,16–17	
6. hétfő	Jn,15,4–5	
7. kedd	Ésa 50,6; 53,7	
8. szerda	Mk 14,38	
9. csütörtök	Zsolt 69,21	
10. péntek	Gal 2,20	Napnyugta: 18.06
11. szombat	Jel 12,10	
12. vasárnap	Jn 20,11–14	
13. hétfő	Jn 20,27–29	
14. kedd	Mt 9,16–17	
15. szerda	Rm 10,3–4	
16. csütörtök	Mk 3,32–35	
17. péntek	Mt 11,29	Napnyugta: 17.52
18. szombat	Mt 11,29–30	
19. vasárnap	Lk 9,48–50	
20. hétfő	Jn 18,36	
21. kedd	Lk 13,29–30	
22. szerda	2Kor 1,5	
23. csütörtök	Mt 5,11	
24. péntek	Mt 5,14	Napnyugta: 17.40
25. szombat	Jak 2,10	
26. vasárnap	Rm 14,10–13	
27. hétfő	Mt 5,29–30	
28. kedd	Mt 5,48	
29. szerda	Mt 6,1	
30. csütörtök	Péld 11,25	
31. péntek	Mt 6,24	Napnyugta: 16.28

November

1. szombat	1Tim 3,15	
2. vasárnap	Apcs 1,8	
3. hétfő	Lk 11,13	
4. kedd	Lk 12,35–37	
5. szerda	Apcs 4,18, 29	
6. csütörtök	Préd 5,4–5	
7. péntek	Jn 15,18–20	Napnyugta: 16.18
8. szombat	Ésa 6,8	
9. vasárnap	Jn 14,27	
10. hétfő	Rm 12,10	
11. kedd	Mt 6,28–29	
12. szerda	Ésa 63,9	
13. csütörtök	Eféz 2,10	
14. péntek	Eféz 6,4	Napnyugta: 16.09
15. szombat	Péld 22,6	
16. vasárnap	2Tim 4,2	
17. hétfő	Zsolt 103,8–9; Ésa 57,16	
18. kedd	Lk 6,35–36	
19. szerda	2Tim 2,3; Apcs 14,22	
20. csütörtök	Lk 19,41–42	
21. péntek	Péld 5,21–22	Napnyugta: 16.02
22. szombat	Rm 12,18	
23. vasárnap	Zsid 12,3	
24. hétfő	2Kor 6,4, 10	
25. kedd	Jób 34,12; 31–32	
26. szerda	Jób 1,10; Zsolt 5,13	
27. csütörtök	Jn 7,17	
28. péntek	Júd 21,24–25	Napnyugta: 15.56
29. szombat	Mt 7,24–25	
30. vasárnap	Mt 5,18	

December

1. hétfő	Rm 15,5–7	
2. kedd	2Tim 2,23–24	
3. szerda	Jn 13,34–35	
4. csütörtök	Tit 2,1, 15	
5. péntek	Jn 8,11	Napnyugta: 15.53
6. szombat	Jn 10,14	
7. vasárnap	Ésa 60,3–4	
8. hétfő	Zsid 1,14	
9. kedd	Rm 12,3	
10. szerda	Péld 3,7	
11. csütörtök	1Pét 5,5	
12. péntek	2Tim 1,7	Napnyugta: 15.52
13. szombat	Apcs 18,9–10	
14. vasárnap	Jer 15,19–21	
15. hétfő	Kol 1,10	
16. kedd	2Kor 9,8–10	
17. szerda	2Kor 4,8–10	
18. csütörtök	Zsolt 71,17–18	
19. péntek	Péld 22,9	Napnyugta: 15.54
20. szombat	Ésa 58,10–11	
21. vasárnap	5Móz 15,11	
22. hétfő	2Kor 8,7	
23. kedd	1Pét 4,9	
24. szerda	Zsolt 116,1	
25. csütörtök	Rm 8,17	
26. péntek	Mt 6,34	Napnyugta: 15.58
27. szombat	Zsolt 32,1–3, 5	
28. vasárnap	Mt 7,7	
29. hétfő	Jn 3,3, 8	
30. kedd	Apcs 20,35	
31. szerda	Jn 16,23; 1Kor 13,12	